STEPHEN KING

RICHARD CHIZMAR

GWENDY'NİN DÜĞME KUTUSU

ROMAN

İNKILÂP 92. yıl

STEPHEN

KING

RICHARD CHIZMAR

GWENDY'NİN DÜĞME KUTUSU

Üzerinde 8 tane düğmesi ve 2 tane tutacağı olan bir kutu... Bu kutunun yeni sahibi; 12 yaşındaki Gwendy Peterson. Gwendy, kutunun sahip olduğu gizli ve görünmez gücü yöneterek dünyayı güzelleştirme ya da dünyayı felaketlere sürükleme gücüne sahip olduğunu fark ediyor.

Gwendy bu gizli gücün dünyanın iyiliği ya da kötülüğü üzerinde nasıl bir etkiye sahip olacağını düşünürken kutunun gücü Gwendy yönetmeye başlıyor. İşte tam da burada Gwendy'nin içindeki küçük ses giderek cevabı olmayan sorular soruyor: *"Neden sen, Gwendy Peterson? Bu yuvarlak dünyada bütün o insanların içinden neden seni seçti? Bu kutu da neyin nesi... Ve bana ne yapıyor?"*

Tüm bu soruların sonunda *Gwendy'nin Düğme Kutusu* okuru çarpıcı bir gerçekle yüzleştiriyor: *"Hayatının ne kadarı kendine ait, ne kadarı ikramlarıyla ve düğmeleriyle birlikte kutuya ait?"*

Usta yazar Stephen King'in ve Richard Chizmar'ın birlikte kaleme aldığı *Gwendy'nin Düğme Kutusu* okuyucuya hem tatlı hem de insanın keyfini kaçırabilecek bir hikâye sunuyor.

Gwendy'nin Düğme Kutusu / *Gwendy's Button Box Stephen King ve Richard Chizmar*

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 44066

Editör Kadriye Kızıl
Kapak tasarım Faruk Baydar
Kapak uygulama Şevval Ulusoy
Son okuma Hasan Basri Başkaya
Sayfa tasarım Şevval Ulusoy

ISBN: 978-975-10-4031-2

19 20 21 22   7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2019

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
inkilap.com

STEPHEN KING

RICHARD CHIZMAR

GWENDY'NİN DÜĞME KUTUSU

İngilizceden çeviren

Sema Nur Toksöz

İNKILÂP 92. yıl

Stephen King

1947 yılında Portland'da doğan Amerikalı yazar, çocukluğunda Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta bulunmuştur. King, yazmaya üniversite ikinci sınıfta *The Main Campus*'te başlamıştır. Maine Üniversitesi'nde İngilizce bölümünden mezun olan King, bir süre İngilizce öğretmenliği yapmıştır. Elliden fazla bestseller kitabın yazarı olan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok kitabı sinemaya uyarlanmıştır.

Richard Chizmar

Richard Chizmar'ın kurguları, *Ellery Queen's Mystery Magazine* ve *The Year's 25 Finest Crime* ve *Mystery Stories* da dahil olmak üzere birçok yayında yer aldı. Çalışmaları dünyadaki birçok dile çevrilen Chizmar, iki kere World Fantasy ödülünü ve dört kere International Horror Guild ödülünü kazandı.

Sema Nur Toksöz

1996 yılında İstanbul'da doğan Sema Nur Toksöz, lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi, Batı Dilleri Edebiyatları Bölümü, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Şu an aynı okulda ve bölümde yüksek lisans eğitimine devam ederken, bir yandan da çeviri faaliyetleriyle uğraşmaktadır.

1

Castle View'dan Castle Rock'a üç yol vardır: Rota 117, Keyifli Yol ve İntihar Merdivenleri. Bu yaz her gün -evet, pazar günleri dahi- 12 yaşındaki Gwendy Peterson sağlam demir cıvatalarla tutturulmuş (zamanla paslanmış olsa da) ve yamacın yukarılarına doğru zikzaklar çizerek yükselen merdivenleri tırmanıyor. İlk yüz basamağı yürür, ikinci yüzü koşar adımlarla çıkar ve son yüz beş basamakta -babasının söyleyeceği gibi- seçimler için azimle savaşırmışçasına kendini koşmaya zorlar. Tepeye ulaştığında kıpkırmızı olmuş bir yüzle, dizlerini kavrayarak, yanaklarındaki terli saç kümeleriyle (ne kadar sıkı toplarsa toplasın son anda daima atkuyruğundan kurtuluyorlar) ve yaşlı bir beygir gibi soluyarak öne doğru eğiliyor. Fakat bazı gelişmeler var. Doğrulup vücudunun uzunluğuna baktığında, spor ayakkabılarının uçlarını görebiliyor. Haziranda, aynı zamanda onun Castle Rock İlkokulu'ndaki son gününde, bunu yapamamıştı.

Tişörtü terden vücuduna yapışıyor ama her şeye rağmen oldukça iyi hissediyor. Haziranda tepeye ulaştığı her seferinde

kalp krizinden ölüverecekmiş gibi geliyordu ona. Yakınlardaki parkta oynayan çocukların bağırışlarını duyabiliyor. Son Sınıf Ligi'nde oynayan çocuklar İşçi Bayramı yardımseverlik oyunu için idman yaptıklarından dolayı, biraz uzaktan, beysbol topuna çarpan alüminyum sopanın çıkardığı metalik ses geliyor.

Kendisine seslenildiğinde, sırf bu amaç için şortunun cebinde tuttuğu mendille gözlüklerinin camını siliyor. "Hey, küçük kız. Biraz buraya gel. Laflamalıyız, seninle ben."

Gwendy gözlüklerini takıyor ve bulanık dünya tekrar netleşmeye başlıyor. Merdivenlerden Castle View Eğlence Parkı'na giden çakıllı yola yakın gölgedeki bir bankta, siyah kot pantolonlu, takım elbise gibi siyah bir ceket ve üst düğmesi iliklenmemiş beyaz bir gömlek giyen bir adam oturuyor. Başında zarif bir siyah şapka var. Gwendy'nin bu şapkayla ilgili kâbuslar göreceği zamanlar gelecek.

Adam bu hafta her gün aynı bankta oturmuş, sürekli aynı kitabı okuyordu (*Gravity's Rainbow*, kalın ve ziyadesiyle zor görünüyordu) ama bugüne dek ona hiçbir şey söylememişti. Gwendy ihtiyatla ona bakıyor.

"Yabancılarla konuşmamam gerek."

"Bu iyi bir tavsiye." Babasının yaşında görünüyor, ki bu da otuz sekiz civarı ediyor, kötü bir görüntüsü yok ancak sıcak bir ağustos sabahında siyah takım elbise giymesi Gwendy'nin kitabında onu olası tuhaf bir tip haline getiriyor. "Muhtemelen annen dedi, değil mi?"

"Babam," diyor Gwendy. Parka ulaşmak için onu geçmesi gerekiyor ve şayet gerçekten tuhaf biriyse onu yakalamaya çalışabilir Gwendy ama çok da endişeli değil. Ne de olsa gündüz vakti, park yakın ve epeyce kalabalık; şans Gwendy'den yana.

"O halde," diyor siyah ceketli adam, "kendimi tanıtayım. Ben Richard Farris. Ya sen..?"

Düşünüp taşınıyor, ne zararı olabilir ki? "Gwendy Peterson."

"İşte bu kadar. Birbirimizi tanıyoruz artık."

Gwendy başını sağa sola sallıyor. "İsmini bilmek tanımak değildir."

Adam başını geriye atıyor ve gülüyor. İçten keyifli hali çok çekici ve Gwendy kendini gülümsemekten alıkoyamıyor. Yine de mesafesini koruyor.

Adam eliyle silah yapıyor ve ona doğrultuyor: bam. "İşte bu iyi. *Sen* iyisin, Gwendy. Hazır lafı açılmışken, ne tür bir isim o sahi?"

"Bir kombinasyon. Babam Gwendolyn istemiş -büyük annemin adıymış- ve annem Wendy istemiş, Peter Pan'daki gibi. Böylece anlaşmışlar. Tatilde misiniz, Bay Farris?" Bu olası görünüyor; Maine'deler ve Maine Tatil Şehri olarak bilinir. Hatta otomobil plakalarının üzerinde bile yazıyor.

"Öyle de denilebilir. Oraya buraya seyahat ediyorum. Michigan'da bir hafta, ardından Florida, sonra belki bir Red Hot[1] sosisli sandviç ve Kasırga'ya[2] binmek için Coney Adası'na bir uçuş. Ben, senin başıboş diyebileceğin türden bir adamım ve Amerika benim ilgi alanım. Belli başlı insanları gözüme kestiririm ve tekrar tekrar onları gözlemlerim."

Metalik ses sahada beysbol sopasına çarparak, oyun parkını geçip gidiyor ve tezahüratlar duyuluyor.

"Şey, sizle konuşmak güzeldi, Bayan Farris ama gerçekten gitmeli..."

"Biraz daha kal. Anlarsın ya, son zamanlarda gözüme kestirdiğim insanlardan birisin."

---

1 Coney Adası'ndaki bir hot dog dükkânı.

2 Coney Adası'ndaki bir hız treni.

Bu kötü niyetli gelmeli kulağa (ki biraz geliyor) fakat son kahkahasının ardından hâlâ gülümsüyor, gözleri capcanlı ve eğer o Tacizci Chester ise, bunu oldukça başarılı bir şekilde saklıyor. Ki bu da, Gwendy'nin varsayımlarına göre, en iyilerin yapabileceği bir şey. Salonuma gir, dedi örümcek sineğe.[3]

"Senin hakkında bir teorim var, Miss Gwendy Peterson. Bütün en iyi teoriler gibi, yakın gözlem sonucunda oluştu. Duymak ister misin?"

"Tabii, yani sanırım."

"Görüyorum ki biraz balıketlisin."

Belki de Gwendy'nin gerildiğini görüyor çünkü *dur bakalım* dermişçesine elini kaldırıyor ve başını sallıyor.

"Kendini şişko olarak bile görüyor olabilirsin çünkü ülkemizdeki genç kızların ve kadınların nasıl göründüklerine dair tuhaf düşünceleri var. Medya... Medyadan kastımın ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. Gazeteler, televizyon, *Time* ve *Newsweek*."

"Doğru dedin. Pekâlâ. Medya diyor ki 'Genç kızlar, kadınlar, sizler eşitliğin bu cesur yeni dünyasında dik dururken ayak parmaklarınızı görebildiğiniz sürece istediğiniz her şey olabilirsiniz.'"

Beni izliyormuş çünkü tepeye ulaştığım her gün bunu yapıyorum, diye düşünüyor Gwendy. Yüzü kızarıyor. Elinde değil, ancak kızarmak yüzeysel bir şeydir. Daha derinlerde, bu aslında bir çeşit "öyleyse ne olmuş" başkaldırısıdır. Bu onu ilk başta bu merdivenleri tırmanmaya iten şeydi. Bu ve Frankie Stone.

"Teorim biri senin kilon ya da nasıl göründüğün veyahut her ikisi hakkında damarına bastı ve sen de meseleyi ele almaya

---

3 Orijinali "'Salonuma girer misin?' dedi Örümcek Sineğe" şeklinde olan Mary Howitt'in "The Spider and The Fly" şiirine göndermedir.

karar vermişsin. Yaklaştım mı? Belki hedefi on ikiden vuramadım ama en azından dart tahtasının üzerinde bir yerlerdeyimdir?"

Belki de o bir yabancı olduğu için, anne babasına söyleyecek kadar güvenemediği şeyi ona anlatabileceğini hissediyor. Ya da belki onun meraklı ve ilgili ama alçaklık barındırmayan mavi gözleri yüzünden - en azından o göremiyor. "Okuldaki çocuk, Frankie Stone, bana Goodyear[4] diye seslenmeye başladı. Bilirsin, şey gibi..."

"Zeplin gibi, evet Goodyear Zeplini'ni biliyorum."

"Hı hı. Frankie tam bir adi." Gwendy adama Frankie'nin parkın çevresinde nasıl da çalım satarak ve *ben Frankie Stoner, iki metre şeyim vardır* diye söylenerek yürüdüğünü anlatmayı düşünüyor ve söylememeye karar veriyor.

"Diğer çocuklardan bazıları da bana öyle demeye başladı ve sonra kızlardan birkaçı bunu duydu. Arkadaşlarım olanlar değil, diğerleri. Altıncı sınıftakiler. Ortaokul gelecek ay başlayacak ve..."

"Ve sen de bu sana özgü takma adın orada seni takip etmemesinde karar kıldın." diyor Bay Richard Farris. "Anlıyorum. Üstelik boyun da uzayacak, biliyorsun." Gwendy'yi baştan aşağı süzüyor fakat Gwendy'ye ürkütücü gelen bir bakış değil bu. Daha çok bilimsel bir süzüş. "Boyunun uzaması durmadan önce bir elli beşe kadar uzayabileceğini düşünüyorum. Bir kıza göre epey uzun."

"Çoktan uzamaya başladım." diyor Gwendy. "Ama beklemeyeceğim."

---

4 Amerika menşeli bir lastik şirketi.

"Tam da düşündüğüm gibi." diyor Farris. "Bekleme, şikâyet etme, sadece sorunu hallet. Dosdoğru yüzleş. Takdire şayan. İşte bu yüzden seninle tanışmak istedim."

"Sizinle konuşmak güzeldi Bay Farris ama artık gitmeliyim."

"Hayır. Tam burada kalman gerekiyor." Artık gülümsemiyor. Yüz ifadesi sertleşmiş ve mavi gözleri griye kaçmış gibi görünüyor. Şapkası alnının üzerinde bir dövme misali ince şerit şeklinde bir gölge bırakıyor. "Sana vereceğim bir şey var. Bir hediye. Çünkü sen osun."

"Yabancılardan bir şey almam." diyor Gwendy. Artık biraz ürkmeye başlıyor.

Belki de "biraz"dan daha fazla.

"İsmini bilmek tanımak değildir, katılıyorum sana ama biz yabancı değiliz, sen ve ben. Seni tanıyorum ve biliyorum ki sahip olduğum şey senin gibi biri için yapıldı. Genç ve sapasağlam ayakta duran biri için. Seni hissetmiştim Gwendy, seni görmeden çok öncesinden. Ve işte buradasın." Bankın kenarına kayıyor ve eliyle hafifçe vuruyor. "Gel, otur yanıma."

Gwendy rüyadaymış gibi hissederek banka yürüyor. "Siz... Bay Farris, bana zarar vermek mi istiyorsunuz?"

Adam gülümsüyor. "Seni yakalayacak mıyım? Çalılara çekip belki de seni kötü emellerime alet edeceğim?" Yolun karşısında on metre kadar yukarıda bir yeri işaret ediyor. Orada, dört kamp yöneticisi onlara göz kulak olurken, Castle Rock Kamp Günü tişörtü giyen iki üç düzine çocuk kaydıraktan kayıp salıncakta sallanıyor ve maymun çubuklarında oynuyor. "Yakayı ele vermeden kaçabileceğimi sanmıyorum. Hem genç kızlar bana karşı cinsel bir ilgi duymazlar. Hatta benle hiç ilgilenmezler, genellikle, ancak dediğim gibi –ya da en azından ima ettiğim gibi– sen farklısın. Otur şimdi."

Gwendy oturuyor. Vücudunu saran ter buz gibi olmuş. Bu güzel konuşmaya rağmen adamın şimdi onu öpmeye yelteneceği ve parktaki çocuklarla onların ergen bakıcılarını umursamayacağı düşüncesine kapılıyor. Ama adam böyle yapmıyor. Bankın altına uzanıyor ve ağzı büzgülü kanvas bir çanta alıyor eline. İçini açıyor ve güzel, maun bir kutu çıkarıyor, ahşabının kahverengi parıltısı öyle zengin ki cilasının derinliklerindeki minik kızıl ışıltıları görebiliyor Gwendy. Yaklaşık kırk santim uzunluğunda, muhtemelen otuz santim genişliğinde ve bunun yarısı kadar da derinliğe sahip. Gwendy görür görmez onu istiyor, sadece güzel bir şey olduğundan ötürü değil. Onu istiyor çünkü o *kendisine ait*. Çok uzun zaman önce kaybedilmiş ve neredeyse unutulmuş ancak şimdi tekrar bulunmuş, gerçekten değerli, gerçekten sevilen bir şey gibi. Prenses ya da öyle bir şey olduğu başka bir hayatından yadigar gibi.

"Bu ne?" diye soruyor Gwendy kısık sesle.

"Bir düğme kutusu." diyor adam. "Senin düğme kutun. Bak."

Kutunun ikişerli dizilmiş altı düğmeden ve her iki sıranın da ucunda birer tek düğmeden oluşan kapağını görebilsin diye hafifçe eğiyor. Toplamda sekiz düğme var. Çiftler açık ve koyu yeşil, sarı ve turuncu, mavi ve mor. Uçtaki düğmelerden biri kırmızı. Diğeri siyah. Ayrıca kutunun her iki kenarında, yüzeyin ortasında oyuklar varmış gibi görünen küçük tutacak yerler bulunuyor.

"Düğmelere basmak bir hayli zor." diyor Farris. "Başparmağını kullanman ve cidden kas gücü uygulaman gerek. Ki bu da iyi bir şey, inan bana. Bunlarla herhangi bir hata yapmak istemezsin, ah hayır. Özellikle de siyah olanla."

Gwendy adama karşı hissettiği korkuyu unutmuştu. Kutu Gwendy'i büyülüyor ve adam ona verdiğinde, kutuyu alıyor.

Ağır olmasını bekliyordu –maun; ağır bir ahşaptır, üstelik içinde kim bilir neler var– ancak ağır değil. Uçları kenetlenmiş parmaklarıyla kutuyu aşağı yukarı sallayabiliyordu. Gwendy parmağını düğmelerin berrak ve hafif dışbükey yüzeyleri üzerinde gezdiriyor, öyle ki neredeyse renklerin tenini ışıklandırdığını hissediyor.

"Neden? Ne yapıyorlar?"

"Bunu daha sonra konuşacağız. Şimdilik, dikkatini küçük tutacaklara ver. Onları çekmesi düğmelere basmaktan çok daha kolay; serçe parmağın yeterli. Sol kenardakini çektiğin zaman –kırmızının yanındaki– hayvan şeklinde bir çikolata ikram edecek."

"Ben..." diye söze başlıyor Gwendy.

"Sen yabancılardan şeker almazsın, biliyorum." diyor Farris ve Gwendy'yi güldürecek bir şekilde gözlerini yuvarlıyor. "Bunu geçmemiş miydik, Gwendy?"

"Söyleyeceğim şey bu değildi. Ben çikolata yemem, diyecektim. Bu yaz olmaz. Eğer şeker yersem nasıl kilo veririm? İnan bana, bir kere başladım mı duramıyorum. Ve çikolata en kötüsü. Ben bir çikolata bağımlısı gibiyim."

"Ah ama kutunun ikram ettiği çikolataların güzel tarafı işte bu." diyor Richard Farris. "Onlar epey küçük, fasulye şeklindeki jelibonlardan çok da büyük değiller ve çok tatlılar... Ama bir tane yedikten sonra başka istemiyorsun. Öğünlerini yemek isteyeceksin ama hiçbir şeyin ikincisini istemeyeceksin. Ve başka herhangi bir ikram da istemeyeceksin. Özellikle gece geç saatte yenen ince bel katillerini."

Gwendy, bu yaza dek yatmadan bir saat kadar önce kendine Fluffernutters[5] hazırlamaya meyilliydi, Farris'in tam ola-

5 Amerika'da meşhur olan iki ekmek arası fıstık ezmeli ve marshmallow kremalı tost.

rak neyden bahsettiğini biliyor. Ayrıca daima sabah koşularının sonrasında açlıktan ölüyor.

"Tuhaf bir diyet ürünü gibi geliyor kulağa." diyor Gwendy. "Kullanıp sonra da deli gibi tuvaletini yaptıran şeyler gibi. Büyük annem bu tarz şeylerden denemişti ve bir iki hafta sonra hasta etmişti onu."

"Hayır. Sadece çikolata. Ama saf. Marketlerdeki çikolata barları gibi değil. Bir dene."

Bu düşünceyi kafasında ölçüp tartıyor fakat çok uzun sürmüyor. Serçe parmağını tutacağa doluyor –diğer parmaklarla kontrol edilemeyecek kadar küçük– ve çekiyor. Oyuk açılıyor. Ahşaptan dar bir raf dışarı çıkıyor. Üzerinde çikolatadan bir tavşan var, Bay Farris'in de dediği gibi fasulye şeklindeki bir jelibondan daha büyük değil.

Eline alıyor ve şaşkın bir merakla bakıyor. "Vay canına. Şu *kürke* bak. Şu *kulaklar*! Ve küçük tatlı *gözler*."

"Evet." diyor adam. "Güzel bir şey, değil mi? Şimdi at ağzına! Çabuk!"

Gwendy düşünmeden ağzına atıyor ve ağzının içi çikolatanın tatlılığıyla dolup taşıyor. Farris haklı, daha önce yediği hiçbir Hershey[6] çikolatası bu denli güzel değil. Hatta daha önce *hiç* bu kadar güzel bir şey tattığını hatırlayamıyor. Bu harikulade lezzet yalnızca ağzının içinde değil; bütün başını kaplıyor. Çikolata dilinde erirken küçük raf içeri giriyor ve oyuk kapanıyor.

"Güzel mi?" diye soruyor adam.

"Mmm." Gwendy'nin tek diyebildiği bu. Şayet bu sıradan bir şeker olsaydı, bilimsel bir deneydeki kırılana kadar ya da ikramı bırakıncaya kadar tutacakla uğraşan bir fare gibi olur-

6 Amerika menşeli çikolata üreticisi.

du. Fakat bir tane daha istemiyor. Ve oyun parkının uzak tarafındaki büfeye Slushee[7] almaya da gitmeyecek. Hiç açlık bile hissetmiyor. O...

"Tatmin oldun mu?" diye soruyor Farris.

"Evet!" İşte aradığı kelime bu. Daha önce hiçbir şey onu bu kadar tatmin etmemişti, dokuzuncu doğum gününde hediye gelen bisiklet bile.

"Güzel. Yarın muhtemelen bir tane daha isteyeceksin ve istersen bir tane daha *alabilirsin* çünkü düğme kutusu senin olacak. Bu senin kutun, en azından şimdilik."

"İçinde kaç tane hayvan şekilli çikolata var?" sorusunu cevaplamak yerine, Farris onu kutunun diğer kenarındaki tutacağı çekmeye davet ediyor.

"Başka tür bir şeker mi verecek?"

"Dene ve gör."

Gwendy serçe parmağını küçük tutacağın etrafında dolayarak çekiyor. Bu sefer raf oyuktan çıktığında, içinde gümüş bir bozuk para var, öyle büyük ve parlak ki yüzeyinden yansıyan sabah ışığı Gwendy'nin gözlerini kamaştırıyor. Bozuk parayı alıyor ve raf geri içeri giriyor. Elindeki para ağır. Üzerinde bir kadının yan profili bulunuyor. Taca benzeyen bir şey takıyor. Alt kısmında ortası 1981 tarihiyle bölünmüş yarım daire şeklinde yıldızlar var. Üstündeyse *E Pluribis Unum*[8] yazıyor.

"Bu bir gümüş Morgan doları." diyor Farris eğitici bir tonla. "Neredeyse on beş gram saf gümüş. Philadelphialı bir öğretmen olan Anna Willess Williams'ın kopyasını bozuk paranın tura dediğiniz yüzüne işlediğinde sadece otuz yaşında olan Bay George Morgan tarafından meydana getirildi. Yazı yüzünde de Amerikan Kartalı var."

---

7 Dondurulmuş aromalı bir gıda.

8 "Çokluktan, birliğe". Orijinali "E Pluribus Unum".

"Çok güzel." diyerek soluyor ve –büyük bir isteksizlikle– Farris'e uzatıyor.

Farris ellerini göğsünde kavuşturuyor ve başını sallıyor. "O benim değil, Gwendy. O senin. Kutudan çıkan her şey senin –şekerler ve paralar– çünkü *kutu* senin. Bu arada, şu an o Morgan dolarının değeri altı yüz dolardan sadece biraz eksik."

"Ben... Ben onu alamam." diyor Gwendy. Sesi kendi kulaklarına bile uzaktan geliyor. Bayılacakmış gibi hissediyor (iki ay önce İntihar Merdivenleri'ne tırmanmaya ilk başladığı zaman bayıldığı gibi). "Bunu kazanmak için hiçbir şey yapmadım."

"Ama yapacaksın." Ceketinin cebinden eski moda bir cep saati çıkarıyor. Bu Gwendy'nin gözlerine daha çok güneş ışığı yansıtıyor, yalnızca bunlar gümüş yerine altından. Kapağını kaldırıyor ve içindeki yüze bakıyor. Ardından tekrar cebine koyuyor. "Şu an zamanım kısıtlı, bu yüzden düğmelere bak ve kulağını dört açıp dinle. Öyle yapacak mısın?"

"E... Evet."

"İlk önce şu gümüş doları cebine koy. Dikkatini dağıtıyor."

Gwendy onun dediğini yapıyor. Bacağının üzerinde doları hissedebiliyor. Ağır, yuvarlak bir şey.

"Dünyada kaç kıta var, Gwendy? Biliyor musun?"

"Yedi." diyor Gwendy. Üçüncü ya da dördüncü sınıfta öğrendiler.

"Kesinlikle. Fakat Antarktika bütün pratik amaçlardan yoksun olduğundan dolayı burada temsil edilmiyor... Tabii ki siyah düğme hariç, ona daha sonra geleceğiz."

Birbiri ardına çiftler halinde olan düğmelerin dışbükey yüzeylerine hafifçe dokunmaya başlıyor.

"Açık yeşil: Asya. Koyu yeşil: Afrika. Turuncu: Avrupa. Sarı: Avustralya. Mavi: Kuzey Amerika. Mor: Güney Amerika. Benimle misin? Hatırlayabiliyor musun?"

"Evet." diyor Gwendy, tereddüt etmeden. Hafızası her zaman iyi ve yediği mükemmel çikolata parçasının ayrıca konsantrasyonunu toplamasına yardım ettiğine dair delice bir düşünce oluşuyor aklında. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyor fakat hangi rengin hangi kıtayı temsil ettiğini hatırlayabiliyor muydu? Kesinlikle evet. "Kırmızı olan ne?"

"Ne istersen," diyor Farris, "ve *isteyeceksin*, kutunun sahibi daima bir şeyler ister. Bu normal. Bir şeyler bilmek ve yapmak istemek tam da insanı insan yapan şey. Keşif, Gwendy. Hem hastalık hem de şifa!"

Artık Castle Rock'ta değilim, diye düşünüyor Gwendy. *Hakkında bir şeyler okumayı sevdiğim şu yerlerden birine adım attım. Oz, Narnia ya da Hobbiton. Bu gerçek olamaz.*

"Yalnızca hatırla." diye devam ediyor Farris. "Kırmızı düğme birden fazla kez kullanabileceğin tek düğme."

"Peki, siyah olan?"

"O her şey." diyor Farris ve ayağa kalkıyor. "Bütün mesele o. Büyük kahuna[9], babanın da diyeceği gibi."

Gwendy fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyor. Babası böyle söyler.

"Babamı nereden tanı..."

"Lafını böldüğüm için üzgünüm, çok kabaca ancak gerçekten gitmeliyim. Kutuya göz kulak ol. O hediyeler verir, ancak yalnızca sorumluluğu aldığın için küçük bir karşılık olarak. Ve dikkatli ol. Şayet ailen onu bulursa, sorun çıkabilir."

"Aman Tanrım, hep çıkıyor zaten." diyor Gwendy ve nefes nefese, soluk bir kahkaha atıyor. Karnına yumruk yemiş gibi hissediyor. "Bay Farris, neden bunu bana verdiniz? *Neden ben*?"

---

9 Büyük Kahuna: Önemli ve güç sahibi kimse. "Kahuna" Hawaii dilinde büyücü ya da şaman anlamlarına gelmektedir.

"Dünyamızda iyi bir yere saklanmış," diyor Farris, ona bakarak, "bu gezegendeki bütün yaşamı bir milyon yıl boyunca yok edebilecek muazzam silah cephaneleri var. Onlardan sorumlu erkekler ve kadınlar her gün kendilerine aynı soruyu soruyor. Sana veriyorum çünkü şu an buradakilerin arasında en iyisi sensin. Kutuya göz kulak ol. Kimsenin bulmasına izin vermemeni tavsiye ederim, sadece ailenden dolayı değil, insanlar meraklı olduğundan. Bir tutacak gördüklerinde, çekmek isterler. Bir düğme gördüklerinde, basmak isterler."

"Peki basarlarsa ne olur? Eğer *ben* basarsam ne olur?"

Richard Farris sadece gülümsüyor, başını sallıyor ve üzerinde "DİKKAT! YANINDA BİR YETİŞKİN OLMAYAN 10 YAŞ ALTI ÇOCUKLARA İZİN VERİLMEZ!" yazılı bir tabela olan kayalığa doğru yürümeye başlıyor. Ardından arkasını dönüyor. "Söyle! Neden buraya İntihar Merdivenleri diyorlar, Gwendy?"

"Çünkü 1934'te bir adam buradan atladı ya da öyle bir şey." diyor. Kucağında düğme kutusunu tutuyor. "Sonra dört beş yıl önce bir kadın atladı. Babam belediye meclisinin merdivenleri kaldırmaktan bahsettiğini söyledi ama meclisteki Cumhuriyetçi herkes ve Cumhuriyetçiler değişiklikten nefret eder. Babamın dediği bu yani. Onlardan biri merdivenlerin bir turist merkezi olduğunu –ki biraz öyle– ve otuz beş yılda bir gerçekleşen bir intiharın o kadar da kötü olmadığını söyledi. Eğer bu moda olursa, tekrar oylama yapılacağını söyledi."

Bay Farris gülümsüyor. "Küçük şehirler! Onları seviyorum!"

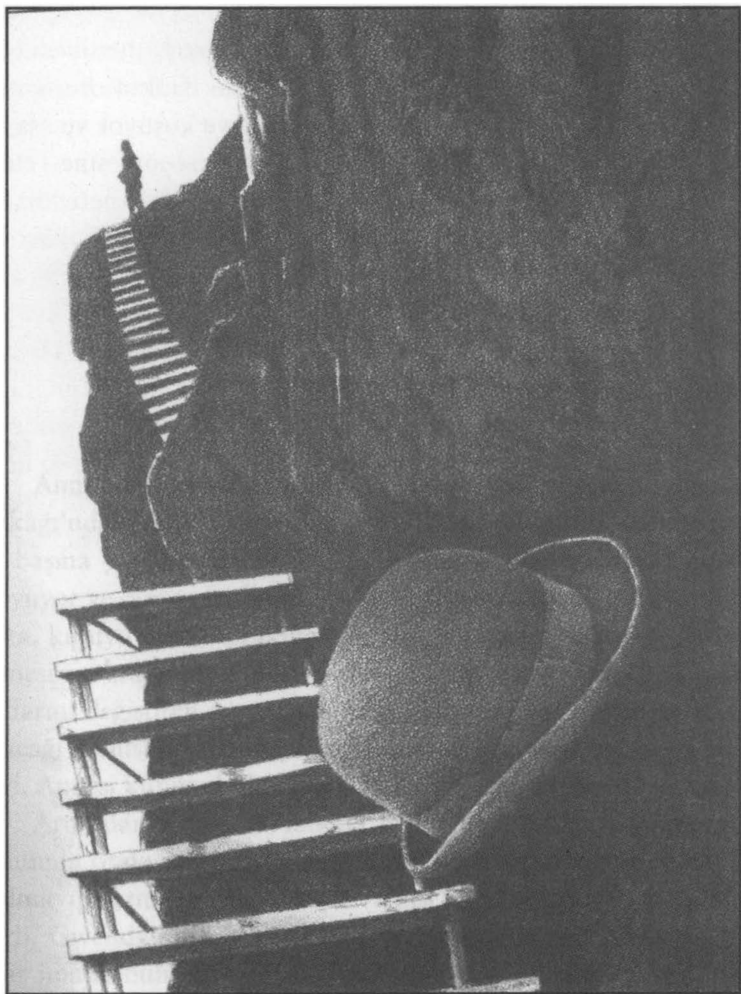
"Sorunu cevapladım, şimdi sen benimkini cevapla! Eğer bu düğmelerden birine basarsam ne olur? Afrika olana bassam ne olur mesela?" Ve başparmağı koyu yeşil düğmeye değer değmez, kendi başına ne olacağını görmek için –çok güçlü olmasa da hissedilir boyutta– bir dürtü hissediyor.

Gülümsemesi sırıtışa dönüşüyor. Çok da mükemmel bir sırıtış değil, Gwendy Peterson'ın kanaatince. "Çoktan bildiğin şeyi neden soruyorsun?"

Gwendy başka bir söz söyleyemeden, Farris merdivenlerden inmeye başlıyor. Gwendy bir süreliğine bankta oturuyor, ardından ayağa kalkıyor, paslı demir iskeleye koşuyor ve aşağı bakıyor. Bay Farris'in en aşağı –ki çok uzaktı– inmesine yetecek kadar vakit olmamasına rağmen gitmişti. Yani neredeyse. Yolun yarısını aşmıştı, yaklaşık yüz elli demir basamak, küçük zarif şapkası ya bırakılmış ya da uçuvermişti.

Gwendy banka geri dönüyor ve düğme kutusunu –kendi düğme kutusunu –ağzı büzgülü kanvas çantanın içine koyuyor, ardından neredeyse bütün yol tırabzanlardan tutunarak merdivenlerden aşağı iniyor. Küçük yuvarlak şapkanın yanına vardığında onu almayı düşünüyor, sonra almak yerine kenara doğru tekmeliyor, yerdeki çimlere varana kadar döne döne düşüşünü izliyor. Aynı gün daha sonra tekrar oraya gittiğinde, şapkayı bulamıyor.

O gün 22 Ağustos 1974.

2

Annesi de babası da çalışıyor, bu sebeple Gwendy, Carbine Sokağı'ndaki küçük Cape Cod'a geri döneceği zaman, bunu kendi başına yapmak zorunda. Düğme kutusunu yatağının altına koyuyor ve bunun iyi bir fikir olmadığını fark edene dek, on dakika, kutuyu orada bırakıyor. Odasını epey temiz tutuyor fakat annesi evi arada bir süpüren ve her cumartesi sabahı yatak çarşaflarını değiştiren (on üç yaşına geldiğinde Gwendy'nin görevi olacağı konusunda ısrarcı; bir çeşit doğum günü hediyesi yerine) biri. Annesi kutuyu bulmamalı çünkü o her şeyi bilmek isteyor.

Ardından çatıya saklamayı düşünüyor fakat ya ailesi en sonunda orayı da temizlemeye karar verir ve artık sadece lafta kalmayıp satmaya çalışırlarsa? Aynısı garaj deposu için de geçerli. Gwendy'nin bir düşüncesi var (roman şu an yetişkinliğe dair imada bulunuyor, daha sonradan can sıkıcı gerçekler olmak üzere): Sırlar sorundur, belki de hepsinin en büyüğü. İnsanın aklında yük olurlar ve dünyada yer kaplarlar.

Sonra arka bahçedeki, dalında artık neredeyse hiç kullanmadığı lastik salıncak–on iki yaş böylesi çoluk çocuk eğlenceleri için fazla büyük bir yaş– asılı olan meşe ağacını hatırlıyor. Ağacın eğri büğrü köklerinde sığ bir oyuk bulunuyor. Arkadaşlarıyla saklambaç oynadığı zamanlar buraya kıvrılırdı. Artık boyu çok uzun (*boyunun uzaması durmadan önce bir elli beşe kadar uzayabileceğini düşünüyorum*, demişti Bay Farris ona) fakat kutu için uygun ve yağmur yağarsa kanvas çanta onu kuru tutacak. Şayet gerçekten yağmur *yağarsa*, gelip kurtarması gerekecek.

Kutuyu oraya bırakıyor ve eve yöneliyor, sonra gümüş doları anımsıyor.

Ağaca geri dönüp içinde kutu olan çantanın içine bırakıveriyor.

Gwendy, eve geldiklerinde annesinin ve babasının ona tuhaf bir şeyler olduğunu fark edeceklerini düşünüyor ama fark etmiyorlar. Kendi işleriyle meşguldüler, her zamanki gibi - baba sigorta ofisinde, anne sekreter olarak Castle Rock Ford'da çalışıyor - ve tabii ki birkaç kadeh içiyorlar. Her zaman içerler. Gwendy akşam yemeğinde her şeye yardım ediyor ve tabağını temizliyor fakat babanın çalıştığı yere kapı komşusu olan Castle Rock Pastanesi'nden getirdiği çikolatalı pastadan yemeyi reddediyor.

"Aman Tanrım, hasta mısın?" diye soruyor baba.

Gwendy gülümsüyor. "Muhtemelen."

O gece geç saatlere kadar uyanık kalıp Bay Farris'le olan karşılaşmasını ve arka bahçedeki meşenin altında gizli olan düğme kutusunu düşüneceğinden emin fakat öyle olmuyor. Onun yerine, *Asya için açık yeşil, Afrika için koyu yeşil, Avustralya için sarı…* Ve tam bu sırada, büyük bir kâse meyveli mısır gevreği yiyip, İntihar Merdivenleri için enerji depolarını bir kez daha dolduracağı ertesi sabaha kadar uykuya dalıyor.

Geri döndüğünde, kasları yanıyor ve karnı guruldyor, kanvas çantayı ağacın altından alıyor, kutuyu çıkarıyor ve soldaki kırmızı düğme (*her ne istiyorsan*, demişti Bay Farris Gwendy bu düğmeyi sorduğunda) tarafındaki rafı çekmek için serçe parmağını kullanıyor. Oyuk açılıyor ve raf dışarı çıkıyor. Üzerinde kaplumbağa şeklinde bir çikolata duruyor –küçük ama muhteşem– kabuğu muazzam bir şekilde işlenmiş. Kaplumbağayı ağzına atıyor. Tatlılığı damarlarına yayılıyor (bloom). Öğle yemeği vakti gelmiş olmasına rağmen açlığı yok oluyor. Annesinin ona ayırdığı salamlı peynirli sandviçin hepsini, ayrıca biraz Fransız soslu salatayı yiyecek ve büyük bir bardak süt içecek. Plastik kaptaki kalan pastaya bir göz atıyor. Güzel görünüyor fakat bu yalnızca mantıksal bir değerlendirme. *Dr. Strange*'in çizgi romanının açık iki sayfasını gördüğünde aynı şekilde hissederdi, halbuki onu yemek istemeyecekti ve pastayı da hiç yiyesi gelmiyor.

O öğleden sonra arkadaşı Olive'le bisiklet sürmeye gidiyorlar, ardından kalan vakitlerini Olive'in odasında plak dinleyerek ve gelecek okul yılı hakkında konuşarak geçiriyorlar. Castle Rock Ortaokulu'na gitme olasılığı içlerini korkuyla ve heyecanla dolduruyor.

Eve döndüğünde, ailesi gelmeden önce, Gwendy düğme kutusunu tekrar sakladığı yerden alıyor ve Para Rafı olarak düşündüğü tutacağı çekiyor. Hiçbir şey olmuyor; öyle ki oyuk bile açılmıyor. Pekâlâ, sorun yok. Belki de yalnızca rekabet içinde olmayan bir çocuk olduğundan, nitekim Gwendy tamahkâr biri değil. Ufak çikolatalar tükendiğinde onları gümüş dolarlara nazaran daha çok özleyecek. Bir süreliğine bunun olmamasını umuyor ancak biterse de sorun olmayacak. *C'est la vie*[10] babasının söylemeyi sevdiği gibi. Ya da "olur böyle şeyler" anlamındaki *merde se.*

---

10 "Hayatta olur öyle şeyler" anlamındaki Fransızca deyim.

Kutuyu yerine koymadan önce düğmelere bakıyor ve her birinin temsil ettiği kıtaları söylüyor. Tek tek hepsine dokunuyor. Gwendy'yi çekiyorlar; her dokunuşun onu başka bir renkle dolduruyormuş hissi vermesi hoşuna gidiyor fakat siyah olanda onu iten bir şeyler var. Ürkütücü. Pekâlâ... Hepsi biraz ürkütücü ama siyah olan sanki çirkinleştiren ve belki de kanserli siyah bir ben gibi.

Cumartesi günü Petersonlar, Subaru kamyonuna doluşuyor ve babanın Yarmouth'taki kız kardeşini ziyarete gidiyorlar. Gwendy genelde bu ziyaretlerden hoşlanıyor çünkü Dottie Hala'nın ve Jim Amca'nın ikiz kızları neredeyse onun yaşlarında ve hep üçü beraber eğlenirler. Genellikle cumartesi akşamları film gösterisi oluyor (bu kez Pride's Corner Arabalı Sineması'nda çifte film gösterilecek, *Yıldırım Emri* ve bir de *60 Saniye*) ve kızlar film sıkıcı olmaya başladığında uyku tulumlarına uzanıp gevezelik ediyorlar.

Gwendy bu sefer de keyif alıyor fakat düğme kutusu aklına girip duruyor. Ya biri onu bulup çalarsa? Bunun mümkün olmadığını biliyor –bir hırsız sadece evle ilgilenir ve arka bahçedeki ağaçları aramaz– ama bu düşünce aklını kurcalayıp duruyor. Bu, biraz sahiplenme yüzünden; kutu *onun*. Biraz da ufak çikolata ikramlarına olan arzusundan dolayı. Ama en çok da düğmelerle olan ilişkisi sebebiyle. Bir hırsız onları görürse, ne olduklarını merak edecek ve basacak. O zaman ne olurdu? Özellikle de siyah olana basarsa? Gwendy onu çoktan Kanser Düğmesi olarak düşünmeye başlıyor.

Annesi pazar günü erkenden ayrılmak istediğini söylediğinde (Kadınlar Yardım Örgütü toplantısı olacak ve bu yıl Bayan Peterson mali işlerden sorumlu), Gwendy bir oh çekiyor. Eve vardıklarında eski pantolonunu giyiyor ve tekrar dışarı çıkıyor. Bir süre raba lastiğinde sallanıyor, ardından diz üstü yere çökerek bir şey düşürmüş de onu arıyormuş gibi yapıyor. Esas aradığı

şey kanvas çanta. Tam orada, ait olduğu yerde duruyor... Fakat bu yeterli olmuyor. Gizlice eğri büğrü iki kök arasına uzanıyor ve içerideki kutuyu hissediyor. Düğmelerden biri işaret ve orta parmaklarının tam altında düğmenin dışbükey şeklini hissedebiliyor ve sıcak ocağa dokunmuş gibi hızlıca elini çekiyor. Yine de rahatlıyor. En azından üzerine bir gölge düşene dek.

"Seni sallamamı ister misin, tatlım?" diye soruyor babası.

"Hayır." diyor Gwendy ayağa kalkıp dizlerini silkelerken. "Onun için artık çok büyüğüm. Sanırım içeri gidip televizyon izleyeceğim."

Babası ona sarılıyor ve gözlüklerini burnunun üzerinden yukarı itiyor ardından parmaklarını onun altın saçları arasında gezdirerek birkaç saç düğümünü çözüyor. "Çok uzamışsın." diyor. "Fakat her zaman benim küçük kızım olacaksın. Değil mi, Gwenicik?"

"Tabii ki öyle, babalık." diyor Gwendy ve içeri giriyor. Televizyonu açmadan önce lavabonun üzerindeki pencereden bahçeye bakıyor (artık bunun için parmak uçlarına kalkması gerekmiyor). Babasının lastik salıncağı sallayışını izliyor. Dizleri üzerine çöker, belki de Gwendy'nin ne aradığını merak ederse diye bekliyor. Ya da neye baktığını. Bunun yerine geri dönüp garaja yöneldiğinde, Gwendy de oturma odasına gidip *Soul Train*'i[11] açıyor ve Marvin Gaye'le birlikte dans ediyor.

11 Amerikan müzik dans televizyon programı.

3

Pazartesi İntihar Merdivenleri'ne olan koşusundan geri döndüğünde, kırmızı düğmenin yanındaki tutacağın içinden yavru kedi şeklinde bir çikolata çıkıyor. Gerçekten hiçbir şey beklemeyerek öteki tutacağı çekmeyi deniyor fakat oyuk açılıyor ve içinden üzerinde iki yüzünde de hiçbir işaret ya da çizik olmayan çil[12] diye bildiği türden başka bir 1892 gümüş doları çıkıyor. Gwendy, Anna Willess Williams'ın buğulu yüz hatlarının üzerine üflüyor, sonra tişörtüyle ovalayarak uzun zaman önce bu dünyayı terk etmiş olan Philadelphialı öğretmenin tekrar parlamasını sağlıyor. Artık iki gümüş doları var ve eğer Bay Farris onların değerleri konusunda haklıysa, Maine Üniversitesi'nde bir yıllık okul ücretine yetecek kadar para ediyor. Neyse ki üniversiteye daha çok var, zira on iki yaşındaki

12 Dolaşıma çıkmamış paralar için kullanılan tabir.

bir çocuk böyle değerli paraları nasıl satabilir? Yaratacağı sorunları düşünün!

Kutunun yaratacağı sorunları düşün!

Düğmelere tek tek dokunuyor tekrar; korkutucu siyah olandan kaçınarak fakat bu sefer kırmızı olana odaklanarak, parmağının ucuyla etrafında daireler çizerek, stres ve duyumsal hazzın olabilecek en tuhaf kombinasyonunu hissederek. En sonunda düğme kutusunu çantasının içine geri koyuyor, saklıyor ve bisikletine binerek Olivelerin evine gidiyor. Olive'in annesinin tetikteki bakışları altında meyveli turta yapıyorlar, ardından üst kata çıkıp tekrar Olive'in plağını takıyorlar. Kapı açılıyor ve Olive'in annesi içeri giriyor fakat kızlarının düşündüğü gibi müziğin sesini kısmalarını söylemek için değil. Aksine, o da dans etmek istiyor. Bu çok komikti. Üçü birlikte deliler gibi dans edip gülüşüyorlar ve Gwendy eve gittiğinde koca bir tabak yemek yiyor. Yine de ikinci tabağı almıyor.

4

Castle Rock Ortaokulu'na kabul ediliyor. Gwendy eski arkadaşlarıyla tekrar görüşüyor ve birkaç yeni arkadaş ediniyor. Çocuklardan bazılarının ona baktığını fark ediyor, ki bunda bir sorun yok çünkü hiçbiri Frankie Stone değil ve kimse ona Goodyear demiyor. İntihar Merdivenleri'nin sayesinde, bu takma ad ebedi uykusuna yatıyor. Ekimdeki doğum gününde hediye olarak, Robby Benson'ın bir posteri, odası için küçük bir televizyon (ah Tanrım, sevinç kaynağı) ve kendi yatak örtüsünü nasıl değiştireceğine dair ders alıyor (eğlenceli olmasa da kötü de sayılmaz). Futbol takımına ve kızlar atletizm takımına seçiliyor; böylelikle kısa sürede okulun gözdesi oluveriyor.

Çikolata ikramları gelmeye devam ediyor, hepsi birbirinden eşsiz, detaylar her seferinde hayret verici oluyor. Her hafta ya da iki haftada bir gümüş dolar da veriyor ayrıca, dolarlar daima 1891 tarihli oluyor. Parmakları kırmızı düğmenin etra-

fında gün geçtikçe daha uzun süre oyalanıyor ve bazen kendisini fısıldarken buluyor. "Her ne istersen, her ne istersen."

Gwendy'nin yedinci sınıf tarih öğretmeni Bayan Chiles genç ve tatlı biri, ayrıca derslerini olabildiğince ilgi çekici yapmaya adıyor kendini. Bazen çabaları yetersiz kalıyor ancak ara sıra mükemmel bir şekilde işe yarıyor. Noel tatilinden hemen önce, yeni yıldaki ilk derslerinin Merak Günü'nde olacağını duyuruyor. Her öğrenci merak ettikleri tarihi bir olay bulmak zorunda ve Bayan Chiles onların meraklarını gidermeye çalışacak. Eğer yapamazsa, tartışmaları ve tahmin yürütmeleri için sorunu sınıfa yöneltecek.

"Yalnız başkanların cinsel hayatlarıyla alakalı sorular sormak yok." diyor, ki bu da oğlanların haykırarak kahkahalar patlatmasına ve kızların da kıkır kıkır gülmesine sebep oluyor.

O gün geldiğinde, çeşit çeşit soru soruluyor. Frankie Stone Azteklerin gerçekten insan kalbi yiyip yemediklerini ve Billy Day Paskalya Adası'ndaki heykelleri kimin yaptığını bilmek istiyor fakat 1975'in Ocak ayındaki Merak Günü'nde soruların çoğu "ya öyle olsaydı"lardan oluşuyor. Ya Güney Amerika İç Savaşı'nı kazanmış olsaydı? Ya George Washington Valley, Forge'ta açlıktan ya da donarak ölseydi? Ya Hitler bebekken küvette boğulmuş olsaydı?

Gwendy'nin sırası geldiğinde, hazır ve yine de biraz gergin hissediyor. "Bu ödeve tam uyuyor mu, bilmiyorum." diyor. "Ama en azından tarihsel şeyde… Olduğunu düşünüyorum… Şey…"

"Tarihsel bağlamda?"

"Evet! Öyle!"

"Pekâlâ. Söyle bize."

"Ya bir düğmeniz olsaydı, özel büyülü bir düğme ve ona bastığınızda birini öldürebilseydiniz ya da belki de ortadan

kaybolmalarına sebep olsaydınız veya düşündüğünüz herhangi bir yeri havaya uçursaydınız? Kimi ortadan kaldırır ya da nereyi havaya uçururdunuz?"

Sınıf, bu şaşılacak derecede kana susamış düşünceyi tasavvur ederken hatırı sayılır bir sessizlik çöküyor fakat Bayan Chiles kaşlarını çatıyor. "Kural olarak," diyor, "insanları dünya üzerinden silmek –cinayetle yahut ortadan kaldırarak– son derece kötü bir fikir. Hakeza *herhangi bir* yeri patlatmak da."

Nancy Riordan lafa karışıyor. "Peki ya Hiroşima ve Nagasaki? Onları patlatmanın kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bayan Chiless şaşırıyor. "Hayır, tam olarak öyle sayılmaz." diyor. "Ama bu şehirleri bombaladığımızda ölen onca masum sivili düşünün. Kadınlar ve çocuklar. Bebekler. Ve ardından oluşan radyasyon! Ki o daha da çok ölüme sebep oldu."

"Anlıyorum." diyor Joey Lawrence. "Ama benim büyük babam savaşta Japonlarla savaştı, Guadalcanal'da ve Tarawa'daydı; beraber omuz omuza savaştığı pek çok kişinin öldüğünü söyledi. *Kendisinin* ölmemesinin bir mucize olduğunu söyledi. O bombaları atarak Japonya'yı istila etmek zorunda kalmaktan kurtardığını söyledi, eğer bunu yapacak olsaydık milyonlarca adam kaybedebilirdik."

Birini öldürme (ya da ortadan kaldırma) düşüncesi az çok ortadan kaybolmuştu fakat bu Gwendy için sorun değil. Pür dikkat dinliyor.

"İyi bir noktaya değindin." diyor Bayan Chiles. "Çocuklar, siz ne düşünüyorsunuz? Eğer yapabilecek olsaydınız, sivil halka zarar vermek pahasına bir yeri yok eder miydiniz? Şayet öyleyse, neden yapardınız?"

Dersin geri kalanı boyunca bu konu hakkında konuşuyorlar. "Hanoi," diyor Henry Dussault, "Ho Chi Minh denen ada-

mı nakavt et ve aptal Vietnam Savaşı sonsuza dek sonlansın." Sınıftakilerin çoğu bu konuda hemfikir oluyor. Ginny Brooks, Rusya yok edilseydi muhteşem olurdu, diye düşünüyor. Mindy Ellerton, Çin'in kökünü kurutma taraftarı çünkü babası çok kalabalık olduklarından dolayı Çinlilerin nükleer savaş başlatmaya meraklı olduklarını söylüyor. Frankie Stone "şu siyahi insanların uyuşturucu yapıp polisleri öldürdükleri" Amerikan gettolarından kurtulmayı öne sürüyor.

Okuldan sonra, Huffy'sini[13] bisikletlikten alırken, Bayan Chiles gülümseyerek yanına geliyor. "Yalnızca sorun için teşekkür etmek istedim." diyor. "İlk başta minik bir şoka uğradım fakat bu yılki en iyi derslerimden biri haline geldi. Galiba sen hariç herkes katılım sağladı, ki bu da soruyu ilk başta ortaya atan sen olduğun için oldukça ilginç. Havaya uçurmak istediğin bir yer var mı, eğer o güce sahip olsaydın yani? Ya da kurtulmak istediğin... Iıı... Biri?"

Gwendy karşılık olarak gülümsüyor. "Bilmiyorum." diyor. "O sebeple bu soruyu sordum."

"Neyse ki gerçekten öyle bir düğme yok." diyor Bayan Chiles.

"Ama var." diyor Gwendy. "Nixon'da bir tane var. Brezhev'de de öyle. Bazı diğer insanlarda da."

Bayan Chiles'a bu dersi –tarihsel olmasa da güncel olaylardan– verdikten sonra kendisine gitgide küçük gelmeye başlayan bisikletine binerek oradan uzaklaşıyor.

---

13 Amerika menşeli bir bisiklet tedarikçisi.

5

1975 Haziran'ında, Gwendy gözlük takmayı bırakıyor.

Bayan Peterson ona itiraz ediyor. "Senin yaşındaki kızların oğlanlar hakkında düşünmeye başladığını biliyorum, on üç yaş hakkında her şeyi unutmuş değilim, ancak oğlanların gözlüklü kızlara bakmayacağını söylemek yalnızca koca bir –böyle dediğimi babana söyleme– saçmalık. Gerçek şu ki Gwenniciğim, oğlanlar etek giyen her şeye bakarlar ve sen bu işler için henüz çok gençsin."

"Anne, bir oğlanla ilk kez ilişkin olduğunda kaç yaşındaydın?"

"On altı." diyor Bayan Peterson tereddüt etmeden. Aslında on bir yaşındaydı, McClelland ambarının çatı katında Georgie McClelland'ı öpmüştü. Ah, şapur şupur öpüşmüşlerdi. "Ve dinle Gwenniciğim, sen gözlüklü de gözlüksüz de çok tatlı bir kızsın."

"Böyle söylediğin için teşekkür ederim." diyor Gwendy. "Ama gözlüksüz gerçekten daha iyi görüyorum. Artık gözlerimi acıtıyor."

Bayan Peterson buna inanmıyor, bu yüzden kızını Dr. Emerson'a, Rock'ta oturan göz doktoruna, götürüyor. O da aynı şekilde inanmıyor... En azından Gwendy ona gözlüklerini verip göz çizelgesini baştan sona okuyana dek.

"Gözlerime inanamıyorum." diyor. "Bunu duymuştum ancak oldukça ender rastlanıyor. Çokça havuç yemiş olmalısın, Gwendy."

"Sanırım ondan dolayı." Gwendy gülümsüyor, *yediğim çikolatalardan dolayı; büyülü, hayvan şekilli çikolatalar ve asla bitmiyorlar,* diye düşünürken.

6

Gwendy'nin kutunun kaybolacağına ya da çalınacağına dair endişeleri aklında sürekli vızıltılar gibi dönüp duruyor fakat bu endişeler asla hayatını yönetecek boyuta ulaşmıyor. Bay Farris'in kutuyu ona verme sebeplerinin birinden dolayı oluşuyor olabilir bu endişeler. Ona, *sen osun,* deme sebeplerinden biri.

Derslerinde iyi, sekizinci sınıf tiyatro oyununda büyük bir rolü var (ve hiçbir zaman tek bir satır bile unutmuyor), pistte koşmaya devam ediyor. Pist koşuları en iyisi; koşucu coşkusu devreye girdiğinde, endişe vızıltıları bile ortadan kalkıyor. Bazen kendisine kutunun sorumluluğunu yüklediği için Bay Farris'e güceniyor ancak çoğunlukla bu hissi geçici oluyor. Söylediği gibi, kutu hediyeler veriyor. *Ufak ödüller*, demişti ama hediyeler Gwendy'ye göre çok da küçükmüş gibi gelmiyor; hafızası daha iyi, artık buzdolabındaki her şeyi yemek istemiyor,

görüşü dört dörtlük, rüzgâr gibi koşabiliyor ve daha başka şeyler de var. Annesi ona çok tatlı olduğunu söylüyor fakat arkadaşı Olive daha fazlasını söylemek istiyor.

"Vay canına, sen harikasın." diyor Gwendy'ye bir gün, bundan pek hoşnut görünmeyerek. Yine Olive'in odasında oturuyorlar, bu sefer yakında kendilerinin de çözmeye başlayacakları lise gizemlerini tartışıyorlar. "Artık gözlük takmıyorsun ve lanet olası bir sivilcen bile yok. Bu adil değil. Yediğin önünde, yemediğin arkanda."

Gwendy buna gülüp geçiyor fakat Olive'in bir şeyleri öğrenmek üzere olduğunu biliyor. Gerçekten çok güzel ve mükemmellik ileride bir gün kaçınılmazmış gibi görünüyor. Belki de üniversiteye gidene dek. Ancak okul için uzaklara gittiği zaman düğme kutusunu ne yapacak? Arka bahçedeki ağacın altında öylece bırakıp gidemez, değil mi?

Henry Dussault, onu lisenin ilk cuma gecesi düzenlenecek olan birinci sınıflar kaynaşma partisine davet ediyor, eve yürürlerken elinden tutuyor ve Petersonların evine yaklaştıklarında onu öpüyor. Öpülmek kötü bir his değil, Henry'nin iğrenç kokan nefesi haricinde. Onu öpecek olan sıradaki çocuğun düzenli Listerine kullanıcısı olmasını umuyor.

Partiden sonraki gece saat ikide, şimdiye dek görmüş olduğu en canlı kâbusun hâlâ etkisinde olarak, çığlığını bastırmak için elleriyle ağzını kapamış bir şekilde uyanıyor. Rüyada, mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden dışarı bakıyor ve Henry'nin (aslında Gwendy'nin babasının bir yıl önce yerinden söktüğü) lastik salıncakta oturduğunu görüyor. Kucağında düğme kutusu var. Gwendy düğmelerin hiçbirine, özellikle de siyah olana dokunmaması gerektiğini haykırarak ona doğru koşuyor.

"Ah, bundan mı bahsediyorsun?" diye soruyor Henry

sırıtarak ve başparmağıyla Kanser Düğmesi'nin üzerine sıkıca basıyor.

Tepelerindeki gökyüzü kararıyor. Yeryüzü canlı bir şeymiş gibi gümbürdemeye başlıyor. Gwendy dünyanın her yerindeki ünlü tarihi yapıların yıkıldığını ve bütün denizlerin yükseldiğini biliyor. Dakikalar içinde *–sadece dakikalar–* gezegen içine fişek sıkıştırılmış bir elma gibi patlayacak ve Mars ile Venüs arasında ikinci bir asteroid kuşağından başka hiçbir şey kalmayacak.

"Sadece bir rüya." diyor Gwendy yatak odasının camına giderken. "Bir rüya, bir rüya, sadece bir rüya."

Evet. Ağaç orada, lastik salıncak yok ve Henry Dussault görünürde değil. Fakat şayet kutuyu almış olsaydı ve her düğmenin neyi temsil ettiğini biliyor olsaydı, ne yapardı? Kırmızı düğmeye basıp Hanoi'yi havaya mı uçururdu? Yoksa canı cehenneme deyip açık yeşil düğmeye mi basardı?

"Ve bütün Asya'yı havaya uçurur." diye fısıldıyor Gwendy. Çünkü evet, bu düğmelerin yapacağı şey. Tam da Bay Farris'in dediği gibi en başından beri biliyordu. Mor olan Güney Amerika'yı, turuncu olan Avrupa'yı patlatacak ve kırmızı olan her ne istiyorsan, her ne düşünüyorsan yapacaktı. Peki ya siyah olan?

Siyah olan her şeyi patlatacaktı.

"Olamaz." diye fısıldıyor kendi kendine, yatağına giderken. "Bu delilik." Fakat dünya deli. Bunu anlamak için sadece haberlere bakmak yeterli.

Ertesi gün okuldan eve geldiğinde, Gwendy bir çekiçle ve keskiyle bodruma iniyor. Duvarlar taştan oluşuyor ve en uzak köşedeki taşlardan birini çıkarmayı başarıyor Gwendy. Düğme kutusunun sığacağı kadar büyük olana dek bu saklama deliğini derinleştirmek için keskiyi kullanıyor. Babasının beşte, annesinin de en geç beş buçukta evde olacağını bildiğinden dolayı bu işle uğraşırken sürekli saatini kontrol ediyor.

Ağaca koşuyor, kanvas çantayı içindeki düğme kutusuyla ve gümüş dolarlarla beraber (gümüş dolarlar artık kutudan çok daha ağır, *kutudan çıkmalarına* rağmen) alıyor ve eve koşuyor. Delik artık yeterince büyük. Ve taş bir yapbozun son parçasıymışçasına yerine oturuyor. Tedbir amaçlı önüne bir çalışma masası çekiyor ve nihayet artık huzurlu hissediyor. Henry artık onu bulamayacak. *Hiç kimse* bulamayacak.

"Bu lanet olası şeyi Castle Gölü'ne fırlatmalıydım." diye fısıldıyor bodrum merdivenlerinden yukarı çıkarken. "Halledilmiş olurdu." Fakat bunu asla yapamayacağını biliyor. Kutu onun, en azından Bay Farris geri gelip istemedikçe. Bazen gelmesini umuyor. Bazen de asla gelmemesini temenni ediyor.

Bay Peterson eve geldiğinde, Gwendy'ye endişeyle bakıyor. "Kan ter içindesin." diyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Gwendy gülümsüyor. "Koşuyordum, hepsi bu kadar. İyiyim." Ve büyük ölçüde öyle sayılır.

7

Birinci sınıftan sonra yaz boyunca Gwendy *oldukça* iyi hissediyor, gerçekten. İlk olarak okul kapandıktan sonra iki santim daha uzamıştı ve daha 4 Temmuz gelmeden fena halde bronzlaşmıştı. Çoğu sınıf arkadaşının aksine, Gwendy daha önce hiç bu kadar güneşlenmemişti. Aslına bakarsanız geçen yaz mayo giyip topluma karışmaya cesaret edebildiği ilk yazdı ve o zaman bile, gösterişsiz tek parça bir mayo giymişti. Yaşlı nine mayosu, en iyi arkadaşı Olive bir öğleden sonra halka açık yüzme havuzunda onunla alay etmişti.

Fakat geçmiş geçmişte kaldı; bu yaz yaşlı nine mayoları yok. Haziranın başlarında Bayan Peterson ve Gwendy arabayla Castle Rock şehir merkezine gidiyorlar ve renkli bir çift bikiniyle ona uyumlu parmak arası terlikler alıp geri dönüyorlar. Parlak sarı ve beyaz, ufak puantiyeleri olan daha da parlak bir kırmızı. Sarı bikini takımı çabucak Gwendy'nin gözdesi oluve-

riyor. Hiç kimseye itiraf etmiyor ama Gwendy odasında gizlice boy aynasının karşısına geçiyor ve Coppertone reklamındaki kıza benzediğine inanıyor içten içe. Bu, keyfini yerine getirmekte hiç başarısız olmuyor.

Fakat esmer bacaklardan ve mini minnacık puantiyeli bikinilerden çok daha fazlası. Başka şeyler de artık daha iyi. Ailesini düşünün mesela. Daha önce hiç annesini ve babasını alkolik diye etiketleyecek kadar ileri gitmezdi –kimseye sesli dile getirmemiş olsa da– çok fazla içtiklerini biliyor ve bunun nedenini anladığını düşünüyor: Gwendy üçüncü sınıfı bitirdiği sıralarda, anne babasının artık birbirlerine sevgisi kalmamıştı. Aynı filmlerdeki gibi. Gece martinileri, gazetenin işle ilgili sayfaları (Bay Peterson için), gin fizz[14] ve romantik romanlar (Bayan Peterson için) yemek sonrası mahalledeki aile yürüyüşlerinin ve yemek masasında yaptıkları yapbozların yerini almıştı yavaş yavaş.

Gwendy ilkokul yıllarının yarısından fazlasını ailesinin parçalanmasını sessiz bir kaygı içinde acı çekerek geçirmişti. Kimse ona neler olduğu hakkında bir şey demiyordu ve o da kimseye bir şey demiyordu, özellikle anne babasına. Böylesi bir konuşmaya nasıl başlayacağını bile bilmiyordu.

Sonra, düğme kutusunun gelişinin üzerinden çok zaman geçmeden, her şey değişmeye başladı.

Bir akşam Bay Peterson elinde bir papatya buketiyle (Bayan Peterson'un en sevdiği) ve sigorta bürosunda aldığı hiç beklenmedik bir terfi haberiyle erkenden eve geldi. Bu güzel haberi bir pizza, meyveli dondurma ve –şaşırtıcı şekilde– mahallede uzunca bir yürüyüşle kutladılar.

Sonra geçen kışın başlarında Gwendy içki içmeyi bıraktıklarını fark etti. Azaltmış değil, tümüyle bırakmışlardı. Bir gün

---

14 Bir çeşit alkollü kokteyl.

okuldan sonra, anne babası işten gelmeden önce, Gwendy evi baştan aşağı aramıştı ve hiçbir yerde tek bir içki şişesi bulamamıştı. Garajdaki eski buzdolabında bile Bay Peterson'un en sevdiği bira, Black Label, yoktu. Yerini Dad's Root Beer[15] şişeleri almıştı.

O gece, babası Gino's'tan spagetti alırken Gwendy annesine gerçekten alkolü bırakıp bırakmadıklarını sordu. Bayan Peterson güldü. "Şayet AA'ya[16] katılıp katılmadığımızı ya da Father O'Malley önünde dikilip içki içmeyeceğimize dair tövbe edip etmediğimizi kastediyorsan, yapmadık."

"Peki... Bu kimin fikriydi? Senin mi, onun mu?"

Gwendy'nin annesi kararsız kaldı. "Bunun üzerine konuşup tartıştığımızı bile sanmıyorum." Gwendy daha fazla konunun üzerine düşmedi. Babasının dediği laflardan bir diğeri oldukça yerinde görünüyordu: Üzümünü ye bağını sorma.

Ve bir hafta sonra, işler bu minik mucizeyle sınırlı kalmadı: Bir gün Gwendy, babasından kendisini kütüphaneye götürmesini istemek için arka bahçeye indi, Bay ve Bayan Peterson'ı el ele gülüşürken bulunca şaşakaldı. Orada öylece durup, kışlık montlarıyla ve soğuk havada buğu oluşturan nefesleriyle *Days of Out Lives* dizisindeki yeniden kavuşmuş âşıklar gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Gwendy ağzı açık bir şekilde olduğu yerde kalakaldı ve bu manzarayı inceledi. Gözleri karıncalanıyordu; gözyaşları yüzünden. Hatırlayamayacağı kadar uzun zamandır birbirlerine böyle baktıklarını görmemişti. Belki de hiç. Mutfak verandasının girişinde öylece kalakalmış, kulaklıkları eldivenli elinden sallanırken, Bay Farris ve büyülü kutusu aklına geldi.

---

15 "Beer" bira anlamına gelse de "root beer" genelde alkolsüz yapılan bir içecektir.

16 Adsız Alkolikler

Bunu kutu yaptı. Nasıl veya neden bilmiyorum ama bunu o yaptı. Sadece ben değil. Bu şey gibi... Bilmiyorum...

"Bir şemsiye..." diye fısıldadı ve gerçekten doğruydu. Ailesini çok güneşten ve çok yağmurdan koruyan bir şemsiye. Her şey yolundaydı ve güçlü bir rüzgâr gelip şemsiyeyi tersyüz etmedikçe, her şey yolunda olmaya devam edecekti. Ve neden böyle olsundu? *Olmayacak. Olamaz. Kutuya göz kulak olduğum sürece olmayacak. O artık benim düğme kutum.*

8

Ağustosun başlarında bir perşembe akşamı, Frankie Stone, mavi El Camino'sunda direksiyonu onun önüne, kaldırıma doğru kırdığında Gwendy garaj yolunun aşağısına doğru bir çöp kutusunu sürüklüyor. Araba teybinden bangır bangır "The Rolling Stone" çalıyor ve Gwendy açık pencereden gelen marihuana kokusunu duyuyor. Frankie müziğin sesini kısıyor. "Gezintiye çıkmak ister misin, seksi kız?"

Frankie Stone büyümüştü ama pek iyi bir şekilde değil. Yağlı kahverengi saçları, yüzünde hedef tahtasındaki silah izleri gibi sivilceleri ve kolunda ev yapımı bir AC/DC dövmesi bulunuyor. Ayrıca Gwendy'nin şimdiye kadar rastladığı en kötü vücut kokusundan mustarip Frankie. Bir konserde hippi bir kıza ilaç verip ardından ona tecavüz ettiğine dair söylentiler var. Muhtemelen doğru değildir, Gwendy çocukların çıkarttığı kötü söylentileri biliyor fakat kesinlikle Frankie bir kızın içkisine ilaç atacak türden biri gibi görünmüyor.

"Yapamam." diyor Gwendy, sadece kot şort ve askılı tişört değil, başka bir şeyler daha giymiş olmayı dileyerek. "Ödevimi yapmalıyım."

"Ödev mi?" Frankie kaşlarını çatıyor. "Hadi ama, kim yazın ödev yapar?"

"Şey... Kamu okulundan yaz dersleri alıyorum."

Frankie pencereden dışarı eğiliyor ve henüz ondan üç metre ötede olmasına rağmen Gwendy onun nefesini hissedebiliyor. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi, tatlı kız?" Sırıtıyor.

"Yalan söylemiyorum. İyi akşamlar, Frankie. İçeri girsem ve ders çalışsam iyi olur."

Gwendy arkasını dönüyor ve durumu idare etme şeklinden ötürü iyi hissederek garaj yolunun yukarısına doğru yürümeye başlıyor. Boynunun arka tarafında sert bir darbe hissettiğinde dört beş adım ancak gidebilmişti. Acıdan değil, şaşkınlıktan bağırıyor ve sokağa dönüyor. Bir bira kutusu ayağının ucunda kaldırıma köpükler saçarak yavaşça dönüyor.

"Burnu havada olan diğer kaltaklar gibisin." diyor Frankie. "Farklı olduğunu düşünmüştüm ama değilsin. Herkesten çok daha iyi olduğunu sanıyorsun."

Gwendy kolunu uzatıyor ve boynunun arkasını ovalıyor. Nahoş bir şişlik çoktan ortaya çıkmış ve parmakları ona dokunduğunda hemen elini kaçırıveriyor. "Gitmelisin, Frankie. Babamı çağırmadan önce."

"Babanın canı cehenneme ve senin de canın cehenneme. Senin lanet olası çirkin bir şişkonun teki olduğun zamanları biliyorum." Frankie eliyle silah yapıp ona doğrultuyor ve gülümsüyor. "Geri gelecek. Şişman genç kızlar, şişman kadınlara dönüşürler. Bu asla değişmez. Görüşürüz, Goodyear."

Sonra orta parmağını camdan dışarı çıkarıp yanık lastik kokan tekerlekleriyle gidiyor. Gwendy ancak şimdi, eve koşarken, gözyaşlarının boşalmasına izin veriyor.

O gece Frankie Stone'u rüyasında görüyor. Rüyada, garaj yolunda kalbi ağzında çaresizce durmuyor öylece. Rüyada, Frankie'ye doğru koşturuyor ve gitmeden önce arabanın açık penceresine atılarak sol kolunu yakalıyor. Kemiklerin ellerinin altında çatırdadığını duyana –ve hissedene kadar– kolu büküyor. Ve Frankie çığlık atarken, şimdi şeyin nasıl Frankie Stoner? İki metre değil iki santimdir, bahse girerim ki. *Düğme Kutusunun Kraliçesine hiç bulaşmayacaktın*, diyor Gwendy.

Sabah uyanıyor ve rüyayı uykulu bir gülümsemeyle hatırlıyor, ancak diğer tüm rüyalar gibi, güneşin doğuşuyla rüya yok olup gidiyor. İki hafta sonrasına, babasıyla kahvaltıda muhabbet ettikleri tembel bir pazar sabahına kadar rüyayı hatırlamıyor. Bay Peterson kahvesini bitiriyor ve gazeteden kafasını kaldırıyor. "Arkadaşın Frankie Stone gazeteye çıkmış."

Gwendy lokmasını çiğnerken duraksıyor. "O benim arkadaşım değil. Nefret ediyorum o çocuktan. Neden gazeteye çıkmış?"

"Dün gece Hanson Caddesi'nde araba kazası. Muhtemelen sarhoştu, gazetede öyle yazmasa da. Bir ağaca çarpmış. İyiymiş ama bir hayli haşat olmuş."

"Nasıl haşat olmuş?"

"Kafasında ve omzunda bir sürü dikiş varmış. Yüzünün her tarafı yara bere içinde. Kolu kırık. Söylenene göre birden çok kırığı varmış. İyileşmesi zaman alacakmış. Kendin görmek ister misin?"

Gazeteyi masanın üzerinden uzatıyor. Gwendy geri itiyor, ardından dikkatlice çatalını bırakıyor. Bir lokma daha alamayacağını biliyor, aynı Frankie Stone'un kırık kolunun sol kolu olduğunu sormadan da bildiği gibi.

O gece yatakta kafasının içinde fırıl fırıl dönen kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalışırken, okula dönmek zorunda kalmadan önce kaç yaz tatili günü kaldığını sayıyor.

22 Ağustos 1977. Bay Farris ve düğme kutusu hayatına girdiği günden tam üç yıl sonrası.

9

Gwendy, Castle Rock Lisesi'nde onuncu sınıfa başlamadan bir hafta önce, o yıl boyunca neredeyse ilk kez İntihar Merdivenleri'ni tırmanıyor. Hava ılık ve rüzgârlı; Gwendy tepeye çok fazla terlemeden ulaşıyor. Kısa bir süreliğine geriniyor ve boyunun uzunluğuna bakıyor: Lanet olası ayakkabılarının tamamını görebiliyor.

Tırabzanlara doğru yürüyor ve manzaraya bakıyor. Ölümün var olmadığını dilediğiniz türden bir sabah. Dark Score Gölü'nü inceliyor, ardından bebek salıncağında ufak çocuğunu sallayan genç bir anne haricinde boş olan oyun parkına geri dönüyor. Gözleri en sonunda Bay Farris'le tanıştığı banka takılıyor. Oraya doğru yürüyor ve oturuyor.

Son zamanlarda kafasının içindeki küçük ses giderek daha çok cevabı olmayan soruları soruyor. *Neden sen, Gwendy Peterson? Bu yuvarlak dünyada bütün o insanların içinden, neden seni seçti?*

Ve başka, daha korkutucu sorular da bulunuyor: O *nereden geldi? Neden beni gözüne kestirmişti?* (Bizzat onun deyişiyle!) *Bu kutu da neyin nesi... Ve bana ne yapıyor?*

Gwendy düşünerek ve bulutların sürüklenişini izleyerek bankta epey oturuyor. Bir süre sonra, kalkıyor ve İntihar Merdivenleri'ni hızlıca inip evine gidiyor. Sorular varlığını sürdürüyor: *Hayatının ne kadarı kendine ait, ne kadarı ikramlarıyla ve düğmeleriyle birlikte kutuya ait?*

10

İkinci sınıf, bir heyecanla başlıyor. Dersler başladıktan sonra bir ay içerisinde, Gwendy sınıf başkanı seçiliyor, futbol yıldız takımının başkanı ilan ediliyor ve futbol takımındaki son sınıf yakışıklı Harold Perkins tarafından hoş geldin dansına davet ediliyor (ne yazık ki hoş geldin randevusu asla gerçekleşmiyor çünkü ilk randevularında gösterimde *Grease* olan arabalı sinemada sürekli ona dokunmaya çalışınca, Gwendy zavallı Harold'la görüşmeyi bırakıyor). Annesinin söylemeyi sevdiği gibi, ileride dokunsal ilişkiler için çok vakti olacak.

Ekimdeki on altıncı doğum gününde, Eagles'ın Hotel California'nın önünde durdukları bir poster (İstediğin zaman delirebilirsin ama asla burayı terk edemezsin)[17], sekiz kanallı

17 Eagles'ın "Hotel California" şarkısında geçen sözler. Orijinali 'check out' olan ve aslında 'otelden çıkış yapmak' anlamına gelen sözcük ile kelime oyunu yapılmıştır. Aynı zamanda 'delirmek' anlamına gelmektedir.

bant ve kasetçaları olan bir stereo için ve reşit olduğunda kendisine araba sürmeyi öğreteceğine dair babasından söz alıyor.

Biri ötekine asla benzemeyen ve detayları daima hayret verici olan çikolata ikramları gelmeye devam ediyor. Gwendy'nin bu sabah okula gitmeden önce bir çırpıda bitirdiği minik cennet lokması zürafaydı ve yedikten sonra bilerek dişlerini fırçalamadı. Elinden geldiğince bu fevkalade tadın zevkine varmak istiyordu.

Gwendy diğer tutacağı eskisi kadar sık çekmiyor artık, gümüş paraları saklayacak yeri kalmadığı için. Şimdilik, çikolata yetiyor.

Eskisi kadar sık olmasa da hâlâ Bay Farris'i düşünüyor; genellikle geceleyin boş vakitlerinde, tam olarak nasıl göründüğünü ya da nasıl bir sesi olduğunu hatırlamaya çalışarak. Bir keresinde Castle Rock Cadılar Bayramı Festivali'ndeki kalabalıkta onu gördüğünden neredeyse emindi fakat o sırada dönme dolapta en yüksekteydi ve inene kadar çoktan gitmiş, meydandaki insan yığınları tarafından yutulmuştu. Başka bir sefer gümüş dolarlardan biriyle Portland bozuk para dükkânına gitti. Değeri yükselmişti; adam daha önce bundan iyisini görmediğini söyleyerek 1891 Morgan dolarlarından biri için 750 dolar teklif etti. Gwendy (boş bulunup) büyük babasından hediye olduğunu ve sadece değerini bilmek istediğini söyleyerek teklifi reddetti. Oradan ayrılırken, sokağın karşısından ona bakan bir adam gördü, zarif ufak bir şapka takan bir adam. Farris –şayet o Farris ise– bir anlık ona gülümsedi ve göz açıp kapayıncaya dek ortadan kayboldu.

Onu mu izliyor? Takip mi ediyor? Bu mümkün mü? Gwendy'ye göre mümkün.

Ve hâlâ düğmeleri düşünüyor, tabii ki bilakis kırmızı olanı. Bazen soğuk bodrumda bağdaş kurup oturmuş, kucağında düğme kutusunu tutarak, kendini kırmızı butona hayretler içinde

gözlerini dikerken ve onu parmağının ucuyla hafifçe okşarken buluyor. Patlatmak için aklında belirli bir yer yokken kırmızı düğmeye basarsa ne olacağını merak ediyor. Peki ya sonra? Neyin yok edileceğine kim karar verecek? Tanrı? Kutu?

Bozuk para dükkânı ziyaretinden birkaç hafta sonra Gwendy kırmızı düğmenin iç yüzünü anlamanın vakti geldiğine kesinkes karar veriyor.

Beşinci ders etüt saatini kütüphanede geçirmek yerine, Bay Anderson'ın boş dünya tarihi sınıfına gidiyor. Bunun bir sebebi var: Bay Anderson'ın tahtasındaki bir çift çekmeli harita.

Gwendy kırmızı düğme için birtakım kurbanlar belirlemişti. Bu sözcükten –kurban– nefret ediyor fakat bu duruma cuk uyuyor ve bundan daha iyisini düşünemiyor. İlk seçenekleri arasında: Castle Rock çöplüğü, tren raylarının ilerisindeki kâğıt hamuru yapmalık odunların olduğu çöp dolu açıklık ve çocukların takılıp esrar çektikleri eski, terk edilmiş Philips 66 benzin istasyonu.

En sonunda sadece Castle Rock dışında bir yeri seçmekle kalmayıp bütün ülkeden uzakta bir yeri kurban etmeye karar veriyor. Eşeği sağlam kazığa bağlamak gerekir.

Bay Anderson'ın masasının arkasına yürüyor, Afrika'ya (bu fakir halkların yeterince problemleri vardı) geçmeden ve son olarak Güney Amerika'ya gelmeden önce, evvela (ülkenin üçte birinden fazlasının çöl olduğunu geçenlerde öğrendiği) Avusturalya'ya odaklanarak haritayı dikkatlice inceliyor.

Tarih ders notlarından, Gwendy, bu kararını destekleyen iki önemli gerçeği hatırlıyor: Güney Amerika, dünyadaki en az gelişmiş elli ülkenin otuz beşine ve hemen hemen benzeri bir yüzdeyle dünyadaki en az nüfuslu ülkelere ev sahipliği yapıyor.

Kararını verdiğine göre, Gwendy zamanını boşa harcamıyor. Spiral not defterine üç küçük ülkenin adlarını karalıyor,

kuzeyden bir tane, kıtanın ortasından bir tane ve güneyden bir tane olmak üzere. Sonra biraz daha araştırma yapmak için alelacele kütüphaneye gidiyor. Fotoğraflara bakıyor ve en tenha yerlerin listesini yapıyor.

Akşama doğru, Gwendy, odasındaki dolabın önüne oturuyor ve düğme kutusunu kucağına yerleştiriyor.

Titreyen parmağını kırmızı düğmenin üzerine koyuyor.

Gözlerini kapıyor ve uzaklardaki bir ülkenin minik bir yerini kafasında canlandırıyor. Sık ve karmakarışık bitki örtüsü. Geniş, hiçbir insanın yaşamadığı balta girmemiş bir orman. Elinden geldiğince çok detay.

Aklında bir görüntü tutuyor ve kırmızı düğmeye basıyor. Hiçbir şey olmuyor. Düğmeye basılmıyor.

Gwendy kırmızı düğmeye ikinci ve üçüncü kez bastırıyor. Parmağının altında düğme hiç hareket etmiyor. Düğmelerle ilgili denilenler şakaymış, görünüşe göre. Ve saftirik Gwendy Peterson buna inanmış.

Neredeyse rahatlamış bir şekilde düğme kutusunu dolaba kaldırırken birden Bay Farris'in sözleri aklına geliyor: *Düğmelere basmak bir hayli zor. Başparmağını kullanman ve cidden kas gücü uygulaman gerek. Ki bu da iyi bir şey, inan bana.*

Kutuyu tekrar kucağına yerleştiriyor ve kırmızı butona basmak için başparmağını kullanıyor. Bütün ağırlığını veriyor. Bu sefer, zar zor duyulan bir klik sesi çıkıyor ve Gwendy düğmenin aşağı doğru indiğini hissediyor.

Bir anlığına *birkaç ağaç ve belki birkaç hayvan. Küçük bir deprem ya da belki bir yangın. Muhakkak bundan fazla değil* diye düşünerek gözlerini düğme kutusuna dikiyor. Ardından bodrum duvarındaki saklama yerine geri koyuyor. Yüzünü ateş basmış ve karnı ağrıyor. Bu kutunun işe yaradığı anlamına mı geliyor?

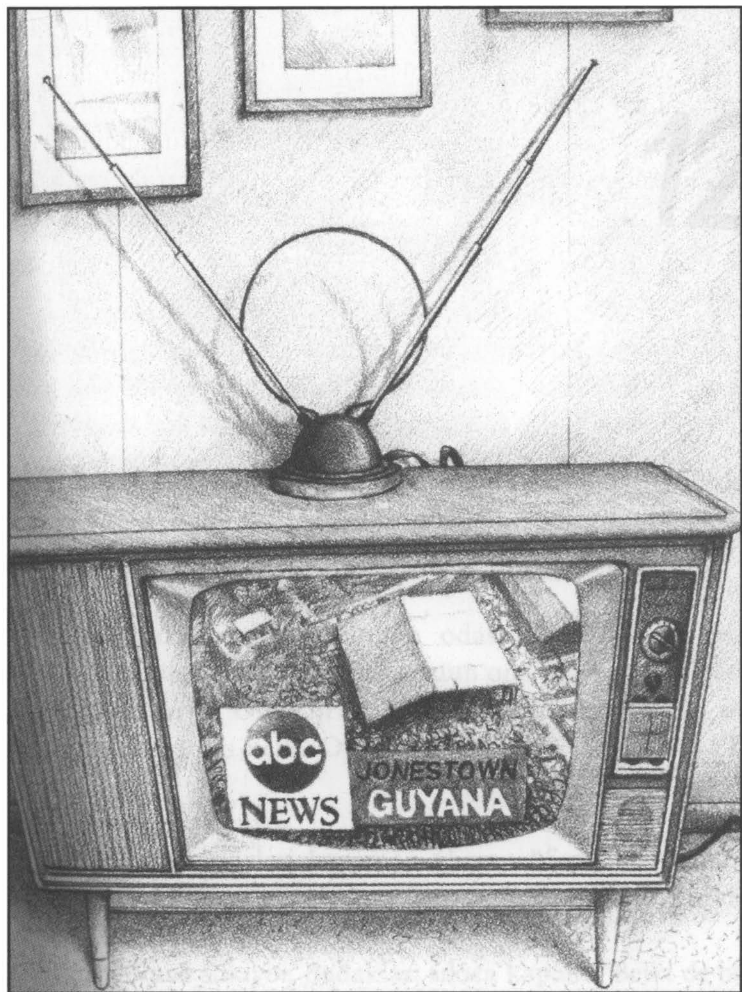
11

Gwendy ertesi sabah ateşler içinde uyanıyor. Okula gitmiyor ve günün çoğunu uyuyarak geçiriyor. O akşam yeni doğmuş gibi hissederek odasından çıkıyor ve anne babasının sessizce haberleri izlediğini fark ediyor. Yüz ifadelerinden yanlış giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyor. Koltuğa annesinin yanına oturuyor ve Charles Gibson onları Guyana'ya –geçenlerde hakkında birkaç dikkat çekici ayrıntılı bilgi öğrendiği uzak ülkeye– götürürken korku içinde ekrana bakıyor. Orada Jim Jones adındaki kült lideri intihar etmiş ve dokuz yüzden fazla takipçisine aynısını yapmalarını emretmiş.

Grenli fotoğraflar televizyon ekranında parlıyor. Sırayla yere dizilmiş bedenler, arka planda belli belirsiz görünen sık orman. Birbirine sarılan sevgililer. Bebeklerini sıkıca göğüslerine bastıran anneler. Onlarca çocuk. Acıdan buruşmuş yüzler. Her şeyin başına üşüşmüş sinekler. Charles Gibson'a göre hemşire-

ler kendi paylarını almadan önce zehri çocukların boğazlarından aşağı fışkırtmışlar.

Gwendy hiç yorum yapmadan odasına dönüyor ve tenis ayakkabılarıyla bir eşofman giyiyor. İntihar Merdivenleri'ne tırmanmayı aklından geçiriyor fakat kendini aşağı atma dürtüsünden biraz korkup vazgeçiyor. Bunun yerine, adımlarıyla soğuk kaldırımda kısa ve sert bir ritim oluşturarak, sonbahar ayazıyla yanakları kızararak mahallenin etrafında beş kilometre kadar tur atıyor. *Buna ben sebep oldum*, diye düşünüyor, üzerlerine sinekler doluşmuş ölü bebekleri kafasında canlandırırken. *Böyle olmasını istememiştim ama yaptım.*

abc
NEWS
JONESTOWN
GUYANA

12

"Suratıma baktın." diyor Olive. Sesi sakin fakat gözlerinden ateş fışkırıyor. "Orada dururken beni görmediğini nasıl söyleyebiliyorsun anlamıyorum."

"Görmedim. Yemin ederim."

Okuldan sonra Gwendy'nin odasında oturuyor, yeni Billy Joel albümünü dinliyor ve sözüm ona İngilizce sınavına çalışıyorlar. Artık Olive'in MESELELER demeyi sevdiği şey yüzünden uğradığı açık. Olive'in her zaman MESELELERİ var.

"İnanasım gelmiyor."

Gwendy'nin gözleri kocaman oluyor. "Sen bana yalancı mı diyorsun? Neden sana selam vermeden yanından yürüyüp geçeyim?"

Olive omuz silkiyor, dudakları sıkıca kapalı. "Belki de bütün o havalı arkadaşlarının bir zamanlar diğer ezik ikinci sınıflarla takıldığını bilmesini istemedin."

"Bu aptalca. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Olive. Herkes bunu biliyor."

Olive bir kahkaha patlatıyor. "En iyi arkadaş? En son hangi hafta sonu bir şeyler yaptık? Cuma ve cumartesi gecelerindeki bütün randevularını, partilerini ve şenlik ateşlerini boşver gitsin. Koca bir hafta sonundan bahsediyorum, *herhangi bir vakitte*[18]." "Gerçekten meşguldüm." diyor Gwendy gözlerini kaçırarak. Arkadaşının haklı olduğunu biliyor fakat neden bu kadar alıngan olmak zorunda? "Üzgünüm."

"Ve sen bu oğlanların yarısını bile beğenmiyorsun. Bobby Crawford sana çıkma teklifi ediyor ve sen kıkırdayarak saçlarınla oynuyorsun; adını bile zar zor bilmene ve çok da umurunda olmamasına rağmen 'Tabii, neden olmasın?' diyorsun."

Ve, birden bire, Gwendy anlıyor. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?* diye düşünüyor. "Senin Bobby'den hoşlandığını bilmiyordum." Oturduğu yerde Olive'in yanına doğru kayıyor ve elini arkadaşının dizine koyuyor. "Yemin ederim bilmiyordum. Üzgünüm."

Olive hiçbir şey söylemiyor. Görünüşe göre MESELE hâlâ devam ediyor.

"Aylar önceydi bu. Bobby gerçekten hoş bir çocuk fakat bir tek o zaman onunla dışarı çıktım. Eğer istiyorsan, onu arayıp senden bahse..."

Olive, Gwendy'nin elini itiyor ve ayağa kalkıyor. "Senin lanet olası hayırseverliğine ihtiyacım yok." Yere eğiliyor ve kitaplarıyla dosyalarını toplayıp kolunun altına sıkıştırıyor.

"Bu hayırseverlik değil. Sadece düşündüm ki..."

"Bu senin sorunun." diyor Olive, tekrar geri çekilirken. "Sen sadece kendini düşünüyorsun. Bencilin tekisin." Paldır

18 Orijinali olan 'any time at all', Beatles'ın bir şarkısıdır.

küldür yürüyerek odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Gwendy hayretler içinde, vücudu acıdan titreyerek olduğu yerde kalakalıyor. Daha sonra acı kızgınlığa dönüşüyor. "Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırıyor kapalı kapıya doğru. "Meselelerden bahsetmek istiyorsan, önce *kıskançlığınla* başla."

Kendini tekrar yatağa atıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, acı veren sözcükler yankılanıyor: *Sen sadece kendini düşünüyorsun. Bencilin tekisin.*

"Bu doğru değil." diye fısıldıyor Gwendy boş odaya. "Başkalarını düşünüyorum. İyi biri olmaya çalışıyorum. Guyana konusunda bir hata yaptım ama ben... Ben kandırıldım ve onları zehirleyen ben değildim. *Ben değildim.*" Nitekim, bir açıdan oydu.

Gwendy uyuyana kadar ağlıyor ve rüyasında küçük çocuklara Kool-Aid[19] ölümü enjekte eden hemşireleri görüyor.

---

19 Aromalı içecek karışımı markası.

13

Gwendy ertesi gün okulda arayı yumuşatmaya çalışıyor fakat Olive onunla konuşmayı reddediyor. Ondan sonraki gün, cuma, hemen hemen aynı geçiyor. Dönem sonu gelip çatmadan hemen önce Gwendy, Olive'in dolabına el yazısı bir özür notu bırakıyor ve iyi sonuçlanmasını umuyor.

Cumartesi akşamı, Gwendy ve flörtü, Walter Dean denilen ikinci sınıf, sinemaya giderken bir eğlence parkına uğruyorlar. Oyundan sonra, Walter annesinin zulasından aldığı bir şişe şarabı çıkarıyor ve Gwendy normalde böyle teklifleri reddetse de bu akşam biraz içiyor. Üzgün ve kafası karışık olduğundan, kafayı çekmenin yardımcı olabileceğini umuyor.

Olmuyor. Yalnızca ona hafif bir baş ağrısı veriyor.

Gwendy eğlence parkına giren birkaç sınıf arkadaşına başını sallayarak selam veriyor ve Olive'i büfe sırasında görünce şaşırıyor. Ona çekingen bir şekilde el sallıyor fakat Olive bir

kez daha onu görmezden geliyor. Bir süre sonra, Olive kollarını büyük boy bir kolaya dolamış, burnu havada bir şekilde, Gwendy'nin civardaki bir liseden tanıdığı bir grup kızla gülüşerek hemen yanından yürüyüp geçiyor. "Onun sorunu ne?" diye soruyor Walter, Space Invaders oyun makinesine bir çeyreklik atmadan önce.

"Uzun hikâye." Gwendy arkadaşının arkasından bakıyor ve kızgınlığı geri geliyor. Sinirden yüzünü ateş bastığını hissediyor. *Benim açımdan nasıl bir şey olduğunu biliyor. Hey, Goodyear, futbol nerede? Orada havalar nasıl? Benim adıma mutlu olmalıydı. Öyle olmalıy...*

Ondan beş altı metre uzakta, Olive, biri koluna buz gibi soğuk kolayı yüzüne ve yepyeni süveterine boşaltmak suretiyle çarpınca çığlık atıyor. Çocuklar onu gösterip gülmeye başlıyorlar. Olive utanç içinde etrafına bakıyor, gözleri en sonunda Gwendy'ninkilerle buluşuyor ve ardından hızla uzaklaşıyor ve halk tuvaletinde gözden kayboluyor.

Gwendy, Frankie Stone'u gördüğü rüyayı hatırlayınca, birden eve gitmek ve odasının kapısını kapatıp yorganın altına kıvrılmak istiyor.

14

Walter Dean'le okul balosuna gitmeyi planladığı günden önce, Gwendy yataktan geç kalktığında şiddetli bir bahar fırtınasının ardından gece bodrumu su bastığını keşfediyor.

"Aşağısı yellenmiş biri kadar nemli ve bir o kadar da kokulu." diyor Bay Peterson. "Aşağı inmek istediğine emin misin?"

Gwendy artan paniğini saklamaya çalışarak başını sallıyor. "Birkaç eski kitabı ve yıkamak için bıraktığım bir yığın kirli çamaşırı kontrol etmem gerek."

Bay Peterson omzunu silkiyor ve mutfak tezgâhındaki küçük televizyona bakmaya kaldığı yerden devam ediyor. "Gitmeden önce ayakkabılarını çıkardığından emin ol. Ve hey, can yeleği giymek isteyebilirsin."

Gwendy, babası fikrini değiştirip ayağını bilek seviyesindeki pis gri suya daldırmadan önce bodrum merdivenlerini hızlıca iniyor. Sabahın erken saatlerinde Bay Peterson derin su pompa-

sını açmayı başarmış ve Gwendy uzak bir köşeden gelen suyun çıkardığı lık lık sesini duyabiliyor, ancak bu daha gün boyu sürecek. Bodrum duvarındaki su çizgisi izlerinden yola çıkarak sel suyunun taş çatlasa beş santimetre azaldığını anlayabiliyor.

Tam tersi, düğme kutusunun saklı olduğu yöne doğru sığ suda ilerliyor ve eski çalışma masasını kenara itiyor. Köşede bir dizinin üzerine çöküyor ve bulanık suya, ellerini içinde göremeyerek, uzanıyor ve taşı çıkarmaya çalışıyor.

Parmakları ıslak kanvasa değiyor. Su dolu çantayı sakladığı yerden çıkarıyor, kenara koyuyor, ardından çıkardığı taşı alıyor ve su seviyesi inince babası fark etmesin diye tekrar duvara yerleştiriyor.

İçinde kutu ve demir paralar olan kanvas çantayı almak için tekrar kenara uzanıyor ve orada bulamıyor.

Can havliyle çantanın yerini saptamaya çalışırken ellerini suyun altında gezdiriyor fakat hiçbir yerde bulamıyor. Gözlerinin önünde siyah noktalar beliriyor ve aniden başı dönüyor. Nefes almayı unuttuğunu fark ediyor, ağzını açıyor ve bodrumun pis, küflü havasını derince içine çekiyor. Gözleri ve aklı anında berraklaşmaya başlıyor.

Gwendy sakinleştirici bir nefes daha alıyor ve kirli suya tekrar uzanıyor, bu sefer öteki tarafı arıyor. Hemen sonra parmakları kanvas çantaya değiyor. Ayağa kalkıyor, deadlift squat[20] yapan bir halterci edasıyla ağır çantayı kucağına alıyor ve bodrumda çamaşır makinesiyle kurutucunun yanındaki raflara doğru yalpalayarak yürüyor. Üst raftan birkaç kuru havlu kapıyor ve kanvas çantayı elinden geldiğince sarıp sarmalıyor.

"Orada iyi misin?" diyerek babası yukarıdan sesleniyor. Tepesindeki tavanda ayak sesleri duyoyor. "Yardıma ihtiyacın var mı? Dalış tüpü ve deniz paleti nasıl olur?"

---

20 Çömelerek yapılan bir spor hareketi.

"Yok yok." diyor Gwendy, aceleyle çantanın tamamen saklandığını garantiye almaya çalışırken. Kalbi göğsünde bir ağır çekiç misali. "Birazdan yukarı çıkacağım."

"Eğer öyle diyorsan." Babasının boğuk fakat uzaklaşan ayak seslerini dinliyor tekrar. Oh, çok şükür.

Çantayı tekrar alıyor ve su basmış bodrumda bitkin bacaklarının kaldırabileceği kadar hızlı bir şekilde, kutu ve gümüş bozuklukların ağırlığıyla homurdanarak ayaklarını sürüyor.

Sağ salim odasına varınca kapıyı ardından kilitliyor ve kanvas çantayı açıyor. Düğme kutusuna bir şey olmamış gibi görünüyor fakat nasıl tam olarak emin olabilir ki? Bütün olan bitenden sonra kutunun bozulduğundan adı gibi emin olduğu soluksuz bir anın ardından kutunun solundaki tutacağı çekiyor, küçük raf sessiz sedasız açılıyor ve içinde jelibon büyüklüğünde maymun şekilli bir çikolata. Çikolatayı hemencecik ağzına atıyor ve o enfes tat yeniden onu kendinden geçiriyor. Çikolata dilinde erirken gözlerini kapatıyor.

Çanta birkaç yerinden yırtılmış ve yenisiyle değiştirilmesi gerekecek fakat Gwendy bunun için endişelenmiyor. Odasında etrafına bakıyor ve ayakkabı kutularının dağınık yığınlar halinde istiflendiği dolabının altına kutuyu yerleştiriyor. Ailesi şu sıralar dolabına hiç bakmıyor.

Bir çift botu büyük boy karton kutusundan çıkarıyor ve dolabın öbür tarafına fırlatıyor. Düğme kutusunu itinayla içine yerleştiriyor ve bir dolu gümüş bozukluğu koyuyor. Ayakkabı kutusunun kapağını sımsıkı kapattıktan sonra - artık kaldırmak için çok ağır; karton kutu kesinkes yırtılacak - dolabının en arkalarındaki gölgelere itiyor. Bunu da halledince, diğer ayakkabı kutularını üzerine ve önüne yığıyor.

Ayağa kalkıyor, geri gidiyor ve yaptığı işe şöyle bir bakıyor. Doğru düzgün bir iş yaptığından emin olunca, ıslak kanvas çantayı alıyor, çöpe atmak için mutfağa yöneliyor ve kahvaltıya biraz mısır gevreği alıyor kendine.

Günün geri kalanında televizyon izleyerek ve tarih kitabını karıştırarak evde tembellik yapıyor. Yaklaşık her otuz dakikada bir –bir düzineden fazla ediyor– koltuktan kalkıyor, koridoru boydan boya yürüyor ve kutunun hâlâ güvende olduğundan emin olmak için çaktırmadan odasına bakıyor.

Balo ertesi akşam ve pembe abiyesini giyip, makyaj yapıp evden çıkmak için kendini gerçekten zorlamak zorunda olduğunu fark ediyor.

Benim hayatım bu mu şimdi? diye düşünüyor Castle Rock spor salonuna girerken.

Bu kutu benim hayatım mı?

15

Castle Rock Restoranı'nın camına yapıştırılmış ilanı görünceye dek gümüş bozuklukları satmak Gwendy'nin aklında yoktu. Fakat ondan sonra, neredeyse tek düşünebildiği şey o oldu. Bozuk para dükkânına gitmişti, doğru ama o daha çok keşif amaçlıydı. Fakat şu an, her şey değişti. Gwendy liseden mezun olduktan sonra Ivy League üniversitelerinden[22] birine

21 Yabancı Savaş Gazileri Derneği.
22 Amerika'da sekiz vakıf üniversitesini bünyesinde barındıran okullar birliği.

gitmek istiyor ve böyle yerlere ucuza girilmiyor. Burslara başvurmayı planlıyor ve notlarıyla bir şeyler elde edeceğinden emin fakat yeterli olacak mı? Muhtemelen hayır. Şüphesiz hayır.

Kesin olan tek şey dolabının kuytularındaki ayakkabı kutusunun içine yığılmış 1891 yılına ait gümüş dolarlar. Son sayışında yüzden fazlaydılar.

Gwendy, eczanede[23] *COINage* dergisinin eski sayılarına göz gezdirdiğinden, Morganlar için adil ticaret fiyatları sadece sabit olmakla kalmıyor, değerleri hâlâ yükseliyor. Dergiye göre, enflasyon, küresel huzursuzluk altın ve gümüş para piyasasını yönlendiriyor. İlk düşündüğü şeyler okul ücretine yetecek kadar bozukluğu satmak (belki Portland'da, büyük olasılıkla Boston'da) ve mecbur kaldığında bu beklenmedik parayı nasıl açıklayacağını düşünüp taşınmak. Belki bir yerlerden bulduğunu söyleyebilir. İnanması zor ama aksini ispatlamak da zor. (On altı yaşındakilerin en iyi planlarının iyice düşünülüp taşınılmış şeyler olduğu ender görülür.)

Madeni Para&Pul Fuarı broşürleri Gwendy'nin aklına başka bir fikir getiriyor.

Daha iyi bir fikir.

Planı gümüş dolarlardan ikisini, etrafı yoklamak için yeterli, almak ve bu hafta sonu ilk iş gümüşlüklere ne kadar vereceklerini görmek için bisikletine atlayıp VFW'ye gitmek. Gerçekten satılırlarsa, gerçek parayla, o zaman öğrenmiş olacak.

---

23 Amerika'da eczaneler sadece ilaç değil, aynı zamanda abur cuburdan temizlik malzemelerine kadar, bir markette olabilecek hemen her şeyin satışını yapan alışveriş mağazalarıdır.

16

Cumartesi sabahı saat onu çeyrek geçe VFW'e girdiğinde Gwendy'nin fark ettiği ilk şey mekânın devasa büyüklüğü oluyor. Dışarıdan neredeyse hiç böylesine geniş durmuyordu. Satıcı stantları uzunca bir dikdörtgen şeklinde ayarlanmış. Satıcılar, çoğunlukla erkekler, dikdörtgenin iç kısmında duruyor. Hali hazırda iki üç düzineden fazla olan müşteriler ihtiyatlı gözlerle ve gergin parmaklarla stantların etrafında bir çember oluşturuyorlar. Gözle görülür farklı bir düzen varmış gibi durmuyor –madeni para satıcıları burada, pul satıcıları orada– ve çok sayıda tüccar ikisiyle de ilgileniyor. Bir çiftin ender bulunan, stantlarından taşan spor ve sigara kartları bile var. Mickey Mantle kartının 2,900 dolar olduğunu görünce hayrete düşüyor Gwendy fakat bir bakıma rahatlıyor. Gümüş dolarları onların yanında oldukça minik fasulyeler kadar kalıyor.

Girişte duruyor ve idrak etmeye çalışıyor. Yepyeni bir dünya; egzotik ve göz korkutucu, bunalmış hissediyor. Dışarıdan

da çok belli olmalı ki yakınlardaki bir satıcı sesleniyor: "Kayıp mı oldun tatlım? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Otuzlarında, gözlük ve Orioles beysbol şapkası takan, hantal bir adam. Sakalında yiyecek var ve gözlerindeyse ışıltı.

Gwendy onun standına yaklaşıyor. "Şimdilik bakınıyorum, teşekkürler."

"Almak için mi yoksa satmak için mi?" Adamın gözleri Gwendy'nin çıplak bacaklarına iniyor ve orada gereğinden fazla oyalanıyor. Yeniden yukarı bakarken sırıtıyor ve Gwendy daha fazla o ışıltıdan hoşlanmıyor. "Sadece bakınıyorum." diyor hızla uzaklaşırken.

İki stant ötede bir büyüteç ve cımbızla minik bir pulu inceleyen adamı izliyor. Onun "Yetmiş yapabilirim ve bu zaten limitimden yirmi fazla. Karım beni öldürecek eğer..." dediğini duyuyor. Anlaşıp anlaşmadıklarını görmek için orada durup beklemiyor.

Dikdörtgenin öbür ucunda bilhassa madeni paralarla kaplanmış bir stant görüyor. Son sıranın ortasında bir Morgan gümüş doları gözüne çarpıyor. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor. Standın başındaki adam kel ve yaşlı, kaç yaşında olduğunu tam kestiremese de en azından bir büyük baba olmaya yetecek kadar var. Gwendy'ye gülümsüyor ve bacaklarına bakmıyor, ki bu da iyi bir başlangıç sayılır. Tişörtüne iliştirilmiş isim etiketine vuruyor hafifçe. "Adım Jon Leonard, burada yazdığı gibi ama arkadaşlarım bana Lenny der. Pek cana yakın görünüyorsun, pekâlâ bugün sana yardım edebileceğim bir şeyler var mı? Doldurmak isteyeceğin bir Lincoln penny[24] defterin mi var? Belki de bir bufalo nickel[25] ya da birkaç hatıra eyalet

24 Bir cent. Bir doların yüzde biri.

25 Beş cent.

quarterı[26] arıyorsundur? Bende Utahlı bir tane var, durumu gayet iyi ve ender bulunanlardan."

"Aslında benim satmak istediğim bir şey var. Bir ihtimal."

"Hı-hı, pekâlâ, bir bakayım ve alışveriş yapabilir miyiz sana söyleyeyim."

Gwendy paraları –her biri kendi plastik torbasında– cebinden çıkarıyor ve adama veriyor. Lenny'nin parmakları kalın, eğri büğrü fakat paraları el alışkınlığının verdiği kolaylıkla çıkarıveriyor, yazı ve tura yüzlerine dokunmadan, kenarlarından tutuyor. Gwendy gözlerindeki genişleyen parıltıyı fark ediyor. Adam ıslık çalıyor. "Bunları nereden bulduğunu sormamda bir sakınca var mı?" Gwendy ona Portland'daki madeni para satıcısına dediği şeyi söylüyor. "Büyük babam yakın zamanda öldü ve bunları bana bıraktı."

Adam gerçekten üzülmüş gibi duruyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm, tatlım."

"Teşekkür ederim," diyor ve elini uzatıyor. "Ben Gwendy Peterson."

Adam sıkıca tokalaşıyor. "Gwendy, sevdim bunu."

"Ben de." diyor Gwendy ve gülümsüyor. "Ki bu iyi bir şey çünkü ismimden kurtulamam."

Adam minik bir masa lambasını yakıyor ve gümüş dolarları incelemek için büyüteci kullanıyor. "Bu kadar gıcır gıcırını hiç görmemiştim ve bunlardan sende iki tane var." Gwendy'ye bakıyor. "Kaç yaşındasın, Bayan Gwendy, şayet sormamın bir mahzuru yoksa?"

"On altı."

Adam parmaklarını şaklatıyor ve ona doğrultuyor. "Bahse varım ki bir araba alacaksın."

---

26 Yirmi beş cent.

Gwendy başını sallıyor. "Bir gün fakat şu an bunları satıp üniversite harcını çıkartmayı düşünüyorum. Mezun olduktan sonra Ivy League okullarından birine gitmek istiyorum."

Adam başını onaylarcasına sallıyor. "Aferin sana." Paraları tekrar büyüteçle inceliyor. "Şimdi bana dürüst ol, Bayan Gwendy, ailen bunları sattığını biliyor mu?"

"Evet efendim, biliyorlar. İyi bir sebebi olduğu için izin veriyorlar." Adamın bakışları kurnazlaşıyor. "Ancak yanında değiller, görüyorum ki."

Gwendy on dördündeyken böyle bir şeye hazırlıklı olmayabilirdi fakat artık büyümüştü ve ara sıra böyle yetişkin işi saldırıları savurabilir. "İkisi de artık yavaş yavaş kendi başımın çaresine bakmaya başlamam gerektiğini söyledi ve bu da başlamak için güzel bir fırsat olabilir. Ayrıca, şuradaki dergiyi de okudum." İşaret ediyor. "*COINage*?"

"Hı-hı, hı-hı." Lenny büyüteci indiriyor ve tüm dikkatini ona veriyor. "Pekâlâ, Bayan Gwendy Peterson, böyle eski ve çil durumunda bir Morgan doları istediğin her yerde yedi yüz yirmi beş dolardan sekiz yüze kadar satılabilir. Bu durumdaki bir Morgan..." Başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

Gwendy bu kısmın provasını yapmamıştı –nasıl yapabilirdi ki– fakat yaşlı adamı gerçekten sevmişti, hal böyle olunca doğaçlama yapıyor. "Annem araba bayiliğinde çalışıyor ve bazı arabalar için bir lafları var: 'Stokları bitiriyoruz.' Yani... Her biri için sekiz yüz ödeyebilir misiniz? Bu 'stokları bitirmek' olur mu?"

"Evet, küçük hanım, olur." diyor adam tereddüt etmeden. "Yalnız emin misin? Büyük dükkânlardan biri daha yüksek..."

"Eminim. Parça başına sekiz yüz ödeyebilirseniz, anlaşabiliriz."

Yaşlı adam kendi kendine gülüyor ve elini uzatıyor. "O halde, Bayan Gwendy Peterson, anlaştık." El sıkışıyorlar. "Makbuzunu yazacağım ve ödemeni yapacağım."

"Iıı.. Eminim ki güvenilir birisindir, Lenny ama çekle içim rahat etmez."

"Benimle yarın Toronto'da ya da D.C.'de, kim seni suçlayabilir ki?" Ona göz kırpıyor. "Öte yandan, benim de kendime has bir lafım vardır: Nakit dedikodu yapmaz. Ve Sammy Amca'nın alışverişimiz hakkında bilmediği şey onu incitmez."

Lenny paraları şeffaf torbasına koyuyor ve masanın altında bir yerlerde gözden kayboluyorlar. On altı tane gıcır yüz doları saydıktan sonra –Gwendy hâlâ olanlara inanamıyor– bir makbuz yazıyor, kopyasını alıyor ve nakdin üzerine koyuyor.

"Ailenin soracağı bir şey olursa diye numaramı da yazdım. Evin ne kadar uzakta?" "Yaklaşık bir buçuk kilometre. Bisikletimle geldim."

Biraz düşünüyor. "Genç bir kız için bu para çok fazla, Gwendy. Belki gelip almaları için aileni aramalısın?"

"Gerek yok." diyor gülümseyerek. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Yaşlı adamın kaşları dans ediyor gülerken. "Bahse varım yaparsın."

Parayı ve makbuzu bir zarfa koyuyor. Zarfı ikiye katlıyor ve sıkıca sarmak için neredeyse bir metre bant kullanıyor. "Bak bakalım bu şortunun cebine rahatça sığacak mı?" diyor zarfı teslim ederken.

Gwendy cebine tıkıştırıyor ve eliyle üzerine vuruyor. "Cuk uydu."

"Seni sevdim, küçük kız, sevdim. Bir tarzın var ve cesursun. Yenilmez bir kombinasyon." Lenny solundaki satıcıya doğru dönüyor. "Hank, mahsuru yoksa bir dakika standıma göz kulak olur musun?"

"Bana kola getirmen şartıyla." diyor Hank.

"Tamam." Lenny standının arkasından çıkıyor ve Gwendy'ye kapıya kadar eşlik ediyor. "Sorun olmayacağından emin misin?"

"Yüzde yüz. Tekrar teşekkür ederim, Bay Lenny." diyor, cebinde paranın ağırlığını hissederken. "Gerçekten minnettarım."

"O şeref bana ait, Bayan Gwendy." Onun için kapıyı açık tutuyor. "Ivy League için iyi şanslar."

17

Gwendy bisikletini bağladığı yakınlardaki bir ağaçtan sökerken mayıs güneşinde gözleri kamaşıyor. VFW'de bisiklet park yeri olmayacağı bu sabaha kadar hiç aklına gelmemişti. Kaldı ki Castle Rock'ta kaç gaziyi bisiklet üzerinde dolaşırken gördünüz?

Zarfın hâlâ güvende olduğundan emin olmak için cebine vuruyor hafifçe, ardından bisikletine biniyor ve uzaklaşıyor. Otoparkı yarılamışken, Frankie Stone'u ve Jimmi Sines'ı araba kapılarını kontrol ederken ve camlardan içeri dikkatle bakarken görüyor. Birkaç şanssız insan bugün Madeni Para&Pul Fuarı'ndan çıkacak ve yağmalanmış arabalarını görecekti.

Gwendy fark edilmeden oradan uzaklaşmayı umarak daha hızlı pedal çeviriyor fakat şansı o kadar yaver gitmiyor.

"Hey, fıstık!" Frankie arkasından bağırıyor ve hızla koşarak otopark çıkışını tutup önünü kesiyor. Ona kollarını sallıyor. "Dur, dur, dur!"

Gwendy onun önünde patinaj yaparak duruyor. "Beni yalnız bırak, Frankie." Bir dakikalığına soluklanıyor.

"Sadece bir soru sormak istedim, hepsi bu."

"O zaman sor ve yolumdan çekil." Bir kaçış yolu için etrafına göz gezdiriyor.

Jimmy Sines park edilmiş bir arabanın arkasından çıkıyor. Gwendy'nin öteki tarafına dikiliyor ve kollarını çapraz bağlıyor. Frankie'ye bakıyor. "Fıstık, ha?"

Frankie sırıtıyor. "Sana bundan bahsediyordum." Gwendy'ye yaklaşıyor, parmağıyla bacağının üst kısmına dokunuyor. Gwendy elini vurup itiyor.

"Soracaksan sor ve çekil."

"Hadi, yapma böyle." diyor. "Sadece kalçanın nasıl olduğunu merak ediyordum. Seninki hep sıkıydı. Tuvaletini zor yapıyor olmalısın." Tekrar bacağına dokunuyor. Parmağıyla değil, bütün eliyle.

"Bu oğlanlar seni rahatsız mı ediyor, Bayan Gwendy."

Üçü birden dönüp bakıyorlar. Lenny orada.

"Yaylan, ihtiyar." diyor Frankie ona bir adım atarken.

"Pek sanmıyorum. İyi misin, Gwendy?"

"Artık iyiyim." Çekiliyor ve pedal çevirmeye başlıyor. "Gitmem lazım yoksa öğle yemeğine geç kalacağım. Teşekkürler!"

Hepsi Gwendy'nin gidişini izliyorlar ve sonra Frankie'yle Jimmy, Lenny'ye dönüyor. "İkiye tek. Böyle kavgaları severim, babalık."

Lenny pantolonunun cebine uzanıyor ve sustalı bir bıçak çıkarıyor. Bu oğlanların anlayabildiği gümüş yüzeyine kazınmış yalnızca iki Latince kelime var: *Semper Fi*. Eğri büğrü elleri çevik bir hareket yapıyor ve birden, on beş santimlik bıçak güneş ışığında parıltılar saçıyor. "Artık, ikiye iki."

Frankie otoparkın öteki tarafına geçiyor, Jimmy de hemen arkasına.

18

"Bir düşünsenize, Gwendy tekrar kazanıyormuş." diyor Sallie gözlerini devirerek ve kartlarını önündeki halıya saçarak.

Petersonların odasındaki yerde dördü daire çizmiş oturuyor: Gwendy, Sallie Ackerman, Brigette Cavanaugh ve Josie Wainwright. Diğer üç kız Castle Rock Lisesi'nde son sınıf öğrencisi ve bu okul yılı boyunca Petersonların evinin daimi ziyaretçileri.

"Hiç fark ettiniz mi?" diyor Josie yüzünü buruşturarak. "Gwendy asla yenilmiyor. Neredeyse hiçbir şeyde."

Sallie ona arka çıkıyor: "Okuldaki en iyi notlar onun. Okuldaki en iyi sporcu. Okulun en güzel kızı. Ve iskambil ustası olması da cabası."

"Ya, kapa çeneni." diyor Gwendy kartları toplarken. Kartları karıştırıp dağıtma sırası onda. "Bu doğru değil."

Fakat Gwendy doğru olduğunu biliyor ve Josie sadece her zamanki budalalığıyla (başka kim Kedicikler adlı bir grubun solisti olmak için can atardı ki?) takılıyor olsa da Sallie'nin hiç

de öylesine takılmadığını biliyor. Sallie bundan çok bunalıyor ve gittikçe daha çok kıskanıyor.

Gwendy bunun bir sorun olmaya başladığını ilk kez birkaç ay önce fark etmişti. Evet, hızlı bir koşucu, belki bölgedeki en hızlı takım koşucusu. Belki de tüm eyaletteki. Gerçekten mi? Evet, gerçekten. Ve bir de notları. Okulda daima iyi notlar alıyor fakat önceki yıllarda bu notlar için sıkı çalışması gerekiyordu ve o zaman bile karnesindeki bütün o A'larla birlikte birkaç B de olurdu genelde. Artık kitapların kapağını hemen hemen hiç açmıyor ve notları üçüncü sınıftakilerin hepsinden yüksek. Zaman zaman kendini yanlış cevapları yazarken buluyor, sırf bir diğer can sıkıcı mükemmel sınav sonucunu önlemek için. Ya da kart ve oyun makinelerinde oynarken sadece arkadaşları şüphelenmesin diye kendini yenilmeye zorluyor. Bütün çabalarına rağmen, her hâlükârda garip bir şeyler olduğunu biliyor.

Düğmeler bir tarafa, bozuk paralar bir tarafa, küçük çikolata ikramları bir tarafa, kutu ona... Pekâlâ... Güç veriyor.

Gerçekten mi? Evet gerçekten.

Artık canı hiç yanmıyor. Pistten kalma gerilmiş kas ağrıları artık yok. Futbolda çarpışmalar ve yaralanmalar yok. Sakarlıktan dolayı takılan adlar ya da sıyrıklar yok. Ayağını sert bir yere çarpmak ya da kırık tırnak bile yok. En son ne zaman bir yara bandına ihtiyacı olduğunu hatırlayamıyor. Regl bile kolay geçiyor. Kramplar yok, hijyenik pedde birkaç damla kan ve bitti. Şu sıralar Gwendy'nin kanı olduğu yerde duruyor. Bu farkındalıklar Gwendy'yi hem büyülüyor hem de korkutuyor. Bunu bir şekilde kutunun yaptığını biliyor - ya da belki de çikolata ikramları - fakat onlar gerçekten aynı. Bazen, bunu biriyle konuşabilmeyi diliyor. Bazen, Olive'le hâlâ arkadaş kalmış olmayı diliyor. Dünyada onu dinleyip inanacak tek insandır belki de.

Gwendy kart destesini yere koyuyor ve ayağa kalkıyor. "Patlamış mısır ve limonata isteyen?"

Üç el havaya kalkıyor. Gwendy mutfakta gözden kayboluyor.

19

1978 sonbaharı ve kışı boyunca Gwendy'nin hayatında büyük değişimler oluyor, pek çoğu iyi şeyler.

Eylülün sonlarında nihayet ehliyetini alıyor ve bir ay sonra on yedinci doğum gününde, annesinin çalıştığı bayiden alınan iyi kullanılmış bir Ford Fiesta'yla ona sürpriz yapıyor ailesi. Araba parlak turuncu ve radyo kendi aklına estiği zaman çalışıyor fakat Gwendy bunların hiçbirini sorun etmiyor. Bu arabayı gerçekten seviyor ve arka kısmındaki hasarlı bölümü büyük papatya çıkartmalarıyla ve altmışlardan kalma NÜKLEERE HAYIR araba etiketini yapıştırarak kapatıyor.

Ayrıca haftada üç gece arabayla alışveriş yapılabilen bir büfede çalışacağı ilk gerçek işine (eskiden bebek bakıcılığından ve yaprak temizlemeden para kazanmıştı ama onları saymıyor) giriyor. Görevlerini ustalıkla yaptığını kanıtlaması ve daha üçüncü ayında promosyon alması kimseyi şaşırtmıyor.

Ayrıca açık hava okul takımının kaptanı tayin ediliyor.

Gwendy hâlâ Bay Farris'i merak ediyor ve hâlâ düğme kutusu için endişeleniyor fakat bir zamanlar olduğu kadar yoğun değil. Üstelik hâlâ odasının kapısını kilitliyor ve kutuyu dolabından çıkarıyor ve bir çikolata ikramı için tutacağı çekiyor fakat bir zamanlar olduğu kadar sık değil. Belki artık haftada iki kez, taş çatlasa.

Aslında bir gün bir öğleden sonra kendini şunu merak ederken bulduğunda nihayet rahatlamış hissediyor: *Eninde sonunda unutup gidebileceğini düşünüyor musun?*

Fakat ardından yüzlerce insanı öldüren ve kırsal bölgeleri tehdit eden bir Sovyet biyolojik silah tesisinden kazara salınan şarbon sporlarıyla ilgili bir gazete yazısını görünce sendeliyor ve kutuyu, kırmızı düğmeyi ve üstlendiği sorumluluğu asla boş veremeyeceğini biliyor. Sahiden ne sorumluluğu bu? Gwendy emin olamıyor fakat bazı şeylerin, pekâlâ, kontrolden çıkmasını engellemek olabileceğini düşünüyor. Kulağa çılgınca geliyor, ancak az çok doğru olduğunu hissediyor.

İkinci sınıfın sonlarına doğru, Mart 1979'da, Gwendy Pensilvanya'daki Three Mile adasında meydana gelen nükleer erimeyi anlatan bir televizyon haberi izliyor. Çoğunlukla çevre halkı ve civar şehirlerle eyaletler için ne denli bir tehlike teşkil ettiğini tespit etmek için bulabildiği bütün haberleri didik didik araştırmayı takıntı haline getiriyor. Bu düşünce onu endişelendiriyor.

Şayet mecbur kalırsa kırmızı düğmeye tekrar basacağını ve Three Mile'ı ortadan kaldıracağını söylüyor kendi kendine. Yalnız Jone Stone yüreğine ağırlık yapıyor. O dinci herif her hâlükârda bunu yapacak mıydı, yoksa ona bunu bir şekilde Gwendy mi yaptırdı? Hemşireler bebekleri her hâlükârda zehirleyecekler miydi, yoksa Gwendy Peterson mı bir şekilde on-

lara ihtiyaçları olan fazladan deliliği vermiş oldu? Ya kutu, şu hikâyedeki maymun pençesi[27] gibi bir şeyse? Ya her şeyi iyileştirmekten ziyade kötüleştirirse? Ya Gwendy her şeyi kötüleştirirse?

Jonestone'da, anlamamıştım. Artık anlıyorum. Daha en başında bu yüzden kutuyu bana emanet etmemiş miydi Bay Farris? Zamanı geldiğinde doğru şeyi yapmam için?

Nihayet Three Mile Adası'nda olaylar kontrol altına alındığı ve yapılan çalışmalar daha fazla tehlikenin olmadığını kanıtladığı zaman Gwendy'nin ağzı kulaklarına varıyor ve rahatlıyor. Ucuz atlattığını hissediyor.

---

27 W. W. Jacobs'ın aynı adlı korku türünde kısa öyküsü.

20

Okul yılının son perşembe sabahı Castle Rock Lisesi'nde dolanırken Gwendy'nin ilk fark ettiği şeyler bazı öğretmenlerin yüzlerindeki kasvetli ifadeler ve kantin kapısında toplanmış, çoğu ağlayan bir grup kız oluyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Josie Wainwright dolaplarının orada. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar lobide ağlıyor. Herkes üzgün görünüyor."

"Ah, o mu?" diyor Josie, sabah kahvaltıda ne yediğinden bahsediyorken takındığı kadar bir ciddilikle. "Dün gece bir kız canına kıymış. İntihar Merdivenleri'nden atlamış."

Gwendy'nin tüm vücudu buz kesiyor.

"Hangi kız?" Güçbela bir fısıltı çünkü cevabı çoktan biliyor olmaktan korkuyor.

Nereden bildiğini bilmiyor, ancak biliyor.

"Olive... Iıı..."

"Kepnes. Adı Olive Kepnes."

"Olive Kepnes'*miş*." diyor Josie ve "Ölüm Marşı"nı mırıldanmaya başlıyor.

Gwendy ona bir tane geçirmek istiyor; tam şirin sevimli suratının ortasına fakat kollarını taşıyamıyor. Uyuşuyor tüm vücudu. Bir süre sonra, bacaklarının hareket etmesini arzulayarak okuldan çıkıyor ve arabasına doğru gidiyor. Doğruca eve giderek kendini odasına kilitliyor.

21

Arabasını Castle View Eğlence Parkı otoparkına park ederken *benim hatam* diye düşünüyor Gwendy, belki de yüzüncü kez. Neredeyse gece yarısı ve çakıllı otopark boş. *Eğer arkadaşı olarak kalsaydım...*

Ailesine okuldan birkaç kız arkadaşıyla Maggie Bean'in evinde yatıya kalacağını –hep beraber hikâyeler anlatıp Olive'i yad edecekler ve birbirlerinin acılarını saracaklar– söylüyor ve ailesi ona inanıyor. Olive'in arkadaş grubuyla takılmayı uzun zaman önce bıraktığını anlamıyorlar. Gwendy'nin artık takıldığı kızlardan çoğu Olive gözlerinin önünde dursa dahi onu tanımayacaklardı. Okul koridorlarındaki ya da ara sıra süpermarket karşılaşmalarındaki kısa bir "selam" haricinde, Gwendy, Olive'le muhtemelen altı yedi aydır konuşmamıştı. Son kavgalarını Gwendy'nin odasında yapmışlardı fakat o günden sonra hiçbir şey aynı kalmamıştı. Ve işin aslı bu durum Gwendy için

sorun teşkil etmiyordu. Olive çok hassas, çok ilgi bekleyen ve sadece... Çok *Olive*'di.

"Benim hatam." diye mırıldanıyor Gwendy arabadan çıkarken. Bunun sadece gençlik kaygısı –babasının Ergenlik Benimle Alakalı Her Şey Karışık dediği gibi– olduğuna inanmak istiyor fakat pek başarılı olamıyor. Olive'le o arkadaş kalsaydı, kızın hâlâ yaşıyor olacağı gerçeğini düşünmeden edemiyor.

Bu gece gökyüzünde ay yok ve el feneri getirmeyi unutmuş fakat bu Gwendy için önemli olmuyor. Karanlıkta hızlı adımlarla yürümeye başlıyor ve İntihar Merdivenleri'ne yöneliyor, oraya varınca ne yapacağını bilmeden.

İntihar Merdivenleri'ne gitmeyi hiç istemediğini fark etmeden parkı yarılıyor. İşin aslı, orayı bir daha hiç görmek istemiyor. Çünkü –bu delice fakat karanlıkta gerçeğin itici gücü var– ya yolun yarısında Olive'le karşılaşırsa. Kafasının yarısı ezilmiş ve bir gözü yanağında sallanan Olive'le? Ya Olive onu iterse? Ya da atlamaya ikna ederse?

Gwendy geri dönüyor, küçük tatlı Fiesta'sına atlıyor ve eve gidiyor. Bu merdivenlerden bir kişinin daha atlamayacağını garantileme fikri geliyor aklına.

22

Castle Rock Call Gazetesi

Cumartesi Sayısı — 29 Mayıs 1979

25 Mayıs Cuma sabahı bir ve altı saatleri arası, Castle View Eğlence Parkı'nın kuzeydoğu köşesinde bir bölüm yok edildi. Devlete ait neredeyse iki dönüm arazinin yanı sıra tarihi merdivenler ve seyir terası ardında şaşırtıcı bir demir, çelik, toprak ve moloz yığını bırakarak çöktü.

Çok sayıda yetkili çöküşün doğal mı yoksa insan kaynaklı mı olduğunu saptamak için hâlâ bölgeyi araştırmakta.

"Fazlasıyla garip bir durum ve cevaplar için henüz çok erken." diye yorumluyor Castle Rock Şerifi Walt Bannerman. "Bu bölgeyi merkez alan ufak çaplı bir deprem mi oldu yoksa biri bir şekilde merdivenlere sabotaj mı düzenledi, bilmiyoruz. Portland'dan destek araştırmacılar getirtiyoruz, ancak yarın sa-

baha kadar varmaları beklenmiyor, bu sebeple detaylı bilgilendirme için o vakte kadar beklemek en doğrusu."

Geçtiğimiz günlerde Castle View on yedi yaşında bir kızın cansız bedeninin uçurumun tabanında bulunmasıyla bir trajediye sahne olmuştu...

23

Sonrasında Gwendy günlerce hasta yatıyor. Bay ve Bayan Peterson kızlarının ateşinin çıkmasını ve midesinin bozulmasını üzüntüye bağlıyor ancak Gwendy aslını biliyor. Kutu yüzünden. Kırmızı düğmeye bastığı için ödemesi gereken bedel. Çöken kayaların gümbürtüsünü duyuyor, lavaboya koşmak zorunda kalıyor ve kusuyor.

Duş almayı ve bol eşofmanıyla tişörtünü pazartesi sabahı Olive'in cenazesine katılmak için üstünden çıkarmayı başarıyor fakat annesinin zoruyla. Gwendy'ye kalsa odasından adımını atmazdı. Belki de yirmi dördüne falan gelene kadar.

Kilise tek odalı. Castle Rock Lisesi'nin çoğu orada –öğretmenler ve öğrenciler; Frankie Stone bile, arka sırada sırıtıyor– ve Gwendy geldikleri için hepsinden nefret ediyor. Hayattayken hiçbiri Olive'i sevmiyordu bile. Hiçbiri tanımıyordu bile.

Evet, benim *de yaptığım gibi,* diye düşünüyor Gwendy. *Ama en azından bu konuda bir şeyler yaptım. İşte bu kadar. Başka kimse o merdivenlerden atlamayacak. Hiç.*

Törenden sonra mezarlıktan ailesinin arabasına dönerken biri ona sesleniyor.

Arkasına bakıyor ve Olive'in babasını görüyor.

Bay Kepnes kısa, göğüs kafesi geniş, al yanaklı ve nazik bakışlı bir adam. Gwendy ona hep bayılırdı ve Olive'in babasıyla özel bir bağı vardı, belki ikisi de bir zamanlar kilolu olmanın yükünü omuzlarında taşıdıkları için ya da belki Bay Kepnes Gwendy'nin tanıdığı en tatlı insanlardan biri olduğu için.

Cenaze töreni boyunca kendine büyük ölçüde hâkim olmuştu fakat şimdi, Olive'in babasının kollarını uzatarak gelişiyle, Gwendy kontrolünü kaybediyor ve ağlamaya başlıyor.

"Geçecek, tatlım." diyor Bay Kepnes ona sımsıkı sarılarak. "Geçecek."

Gwendy hararetle kafasını sallıyor. "Geçmeyecek..." Yüzü gözyaşları ve sümük içinde. Kolunun yenine siliyor.

"Dinle beni." Bay Kepnes öne eğiliyor ve Gwendy'nin kendisine baktığından emin oluyor. Babasının arkadaşı - *eski* bir arkadaşı - avutuyor olması yanlış fakat tam da bunu yapıyor. "Geçmek zorunda. Şimdi öyle gelmiyor biliyorum fakat öyle olmak *zorunda.* Anladın mı?"

Gwendy başını sallıyor ve fısıldıyor, "Anladım." Sadece eve gitmek istiyor.

"Sen onun bu dünyadaki en iyi arkadaşıydın, Gwendy. Belki birkaç hafta içinde bizi görmeye eve gelirsin. Hep beraber oturup bir şeyler yer ve konuşuruz. Bence bu Olive'in hoşuna giderdi."

Bu bardağı taşıran son damla oluyor ve Gwendy daha fazla dayanamıyor. Geri çekiliyor ve arabaya kaçıyor, esef içindeki anne babası tam arkasında.

Okulun son iki günü trajedi sebebiyle iptal ediliyor. Gwendy sonraki haftanın çoğunu koltukta battaniyenin altına gömülmüş bir vaziyette geçiriyor. Çokça kötü rüya görüyor –en kötüsü siyah takım elbiseli ve siyah şapkalı, gözlerinin olması gereken yerde parlak gümüş paralar olan bir adam olması– ve çoğunlukla uykusunda bağırıyor. Bu kâbusları görürken söyleyebileceği şeylerden korkuyor. Ailesinin duyabileceğinden korkuyor.

Sonunda ateşi düşüyor ve Gwendy tekrar dünyaya dönüyor. Yaz tatilinin büyük çoğunluğunu büfede elinden geldiği kadar çok çalışarak geçiriyor. Çalışmadığı zamanlarda, Castle Rock'ın güneşten kurumuş yollarında hafif tempolu koşular yapıyor ya da odasına kapanıp müzik dinliyor. Aklını meşgul edecek her şeyi yapıyor.

Düğme kutusu, dolabının kuytularında saklı duruyor. Gwendy hâlâ onu düşünüyor –vay canına– fakat artık onla ilgilenmek istemiyor. Ne çikolata ikramlarını, ne gümüş paraları –her şeyden öte– ne de lanet olası düğmeleri. Çoğu günler kutudan ve onu hatırlatan her şeyden nefret ediyor, ondan kurtulma hayalleri kuruyor. Bir balyozla parçalamak ya da bir battaniyeye sarıp çöpe atmak.

Fakat bunu yapamayacağını biliyor. *Ya başka biri bulursa? Ya başka biri düğmelerden birine basarsa?*

Dolabının derinliklerindeki karanlık gölgelerde örümcek ağı ve toz toplamak üzere kutuyu terk ediyor. *Bırak şu lanet şey çürüyüp kalsın*, diye düşünüyor.

24

Bayan Peterson bir bardak buzlu suyla dışarı geldiğinde, Gwendy arka bahçede güneşleniyor, Sony walkman'inde Bob Seger&The Silver Bullet Band dinliyor. Annesi bardağı Gwendy'ye uzatıyor ve katlanır sandalyenin ucuna oturuyor.

"İyi misin, tatlım?"

Gwendy kulaklıklarını çıkarıyor ve bir yudum alıyor. "İyiyim."

Bayan Peterson ona bir bakış atıyor.

"Tamam, belki iyi değilim ama iyi olmaya çalışıyorum."

"Umuyorum." Gwendy'nin bacağını sıkıyor hafiften. "Eğer konuşmak istersen buradayız, biliyorsun. Her neyle ilgili olursa olsun."

"Biliyorum."

"Yalnızca hep çok sessizsin. Senin için endişeleniyoruz."

"Ben... Aklım çok dolu."

"Bay Kepnes'i aramaya hâlâ hazır değil misin?"

Gwendy cevap vermiyor, sadece başını sallıyor.

Bayan Peterson katlanır sandalyeden kalkıyor.

"Bir şeyi unutma."

"Neyi?"

"Düzelecek. Daima düzelir."

Bu neredeyse Olive'in babasının dediği şey. Gwendy doğru olmasını umut ediyor fakat şüpheleri var.

"Hey, anne?"

Bayan Peterson duruyor ve arkasını dönüyor.

"Seni seviyorum."

25

Görünen o ki Bay Kepnes yanılıyordu ve Bayan Peterson haklıydı. Hiçbir şey geçmiyor fakat düzelmeye başlıyor. Gwendy bir oğlanla tanışıyor.

Adı Harry Streeter. On sekiz yaşında, uzun, yakışıklı ve komik. Castle Rock'ta yeni sayılır (ailesi babasının tayini sebebiyle daha birkaç hafta önce taşınmış) ve eğer bu hakiki "İlk Görüşte Aşk" değilse bile, ona epey yakın bir şey.

Harry erkek kardeşiyle beraber içeri girdiğinde, Gwendy büfede tezgâhın arkasında, kova kova tereyağlı patlamış mısır, Laffy Taffy, Pop Rocks ve büyük boy kola satıyor. Gwendy hemen onu fark ediyor ve Harry de Gwendy'yi. Sipariş sırası geldiğinde, aralarında bir elektriklenme oluyor ve ikisi de bir cümlenin sonunu getirmeyi beceremiyor.

Televizyonda *The Amityville Horror* ve *Phantasm* hâlâ oynuyor olmasına rağmen, Harry ertesi akşam tekrar geliyor, bu sefer tek başına ve bir kez daha sıraya girip bekliyor. Bu sefer,

küçük boy patlamış mısır ve kolanın yanında Gwendy'nin numarasını da istiyor.

Ertesi akşamüstü arıyor ve o akşam elma şekeri kırmızısı üstü açılır bir Mustang'la onu almaya geliyor. Sarı saçları ve mavi gözleriyle bir film yıldızı gibi görünüyor. İlk randevularında bowling oynamaya gidiyorlar ve sonra pizza yiyorlar, ikincisinde Gates Falls Buz Pisti'nde paten kayıyorlar ve böylelikle iyice yakınlaşıyorlar. Castle Gölü'nde piknik, Portland'a müzeleri ve büyük alışveriş merkezini gezmek için günübirlik geziler, filmler, yürüyüşler. Beraber koşuya bile gidiyorlar, birbirlerine muhteşem bir şekilde ayak uydurarak.

Okul başlayıncaya dek Gwendy, Harry'nin okul yüzüğünü gümüş bir zincire geçirmiş boynunda taşıyor ve annesiyle doğum kontrol konusunu nasıl konuşacağını bulmaya çalışıyor. (Bu konuşma okul başladıktan iki ay sonrasına kadar gerçekleşmiyor fakat konuştuğunda, annesi sadece anlayışlı olmakla kalmayıp ona doktor randevusu ayarladığında Gwendy bir oh çekiyor… İşte bu, anne.)

Başka değişiklikler de oluyor. Koçlar ve takım arkadaşları çok canını sıkmaya başlayınca, Gwendy son yılında kızlar futbol takımını bırakmaya karar veriyor. Artık içinden gelmiyor sadece. Üstelik Harry sporcu değil, profesyonel bir fotoğrafçı ve böylelikle beraber daha çok vakit geçirebilecekler.

Gwendy daha önce hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyor. Kutu hâlâ zaman zaman su üstüne çıkıyor fakat neredeyse her şey bir çocukluk rüyasıymış gibi. *Bay Farris. Çikolata ikramları. Gümüş dolarlar. Kırmızı düğme. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi?*

Gelgelelim koşmak tartışmaya açık değil. Kasımın sonlarına doğru kapalı alan koşu sezonu başladığında, Gwendy katılmaya hazır bekliyor. Harry her buluştuklarında fo-

toğraflarını çekmek ve onu yüreklendirmek için hazır ve nazır duruyor. Yazın çoğunu ve sonbaharı idman yaparak geçirmesine rağmen, Gwendy onu hayal kırıklığına uğratan bölge dördüncülüğüyle yarışı tamamlıyor ve lise hayatında ilk kez eyaletlere katılmaya hak kazanamıyor. Üstelik aralıktaki dönem sonu karnesinde iki B'si oluyor. Noel tatilinin üçüncü sabahı, Gwendy uyanıyor ve tuvaletini yapmak için koridorda ayaklarını sürüyerek lavaboya yürüyor. İşini bitirdikten sonra banyo dolabının altından sağ ayağıyla tartıyı sürüyerek çıkarıyor ve tartılıyor. İçgüdüleri doğru çıkıyor: Yaklaşık üç kilo almış.

26

Gwendy'nin hissettiği ilk dürtü koridoru koşup kendini odasına kitlemek ve düğme kutusunu çıkardığı gibi küçük tutacağı çekmek ve büyülü çikolata ikramını bir çırpıda ağzına atmak oluyor. Neredeyse aklında tezahürat eden sesleri duyabiliyor: *Goodyear! Goodyear! Goodyear!*

Fakat bunu yapmıyor.

Bunun yerine tuvalet kapağını kapıyor ve üzerine oturuyor. *Bir bakalım. Yarış döneminde çuvalladım, bu dönem iki B getirdim (biri zar zor B gelmişti, ailesinin bundan haberi olmasa da) ve yıllardır ilk kez kilo aldım (tamı tamına üç kilo!) ve yine de hiç olmadığım kadar mutluyum.*

Buna ihtiyacım yok, diye düşünüyor. *Daha da önemlisi, bunu* istemiyorum. Bu farkındalık zihnini kuş cıvıltılarıyla doldurup yüreğini hafifletiyor ve kendini iyi hissederek, yüzünde bir gülümsemeyle odasına geri dönüyor.

27

Ertesi sabah Gwendy uyandığında kendini dolabının önünde yerde buluyor.

Sadık bir âşık gibi kollarıyla kutuyu kucaklıyor ve sağ başparmağı siyah düğmenin bir iki santim yakınında duruyor.

Çığlığını bastırıyor ve dolapta bir yengeç varmışçasına elini birden çekiveriyor. Gerileyip ayağa kalkıyor ve onu allak bullak eden bir şeyi fark ediyor: Kutudaki dar ahşap raf açık duruyor. Üzerinde minik bir çikolata ikramı: bir papağan, her tüyü muazzam.

Gwendy odadan kaçmayı, kapıyı ardından çarpmayı ve bir daha asla dönmemeyi her şeyden çok istiyor ancak bunu yapamayacağını biliyor. Öyleyse ne *yapabilir*?

Mümkün olduğunca temkinli bir şekilde düğme kutusuna yaklaşıyor. Birkaç adım ötesine kadar geldiğinde, mağarasında uyuyan vahşi bir hayvan imgesi bir anda seriliyor gözleri önün-

de ve düşünüyor: *Düğme kutusu sadece güç* vermiyor; *gücün kendisi* o.

"Ama yapmayacağım." diye mırıldanıyor. *Neyi yapmayacaksın?* "Teslim olmayacağım."

Cesaretini yitirmeden önce, diz çöküp çikolata parçasını ufak raftan kapıveriyor. Kutuya arkasını çevirmekten korkarak odasından geri geri çıkıyor, papağan çikolatayı içine atıp sifonu çekeceği lavaboya doğru aceleyle gidiyor.

Ve bir süreliğine, her şey yoluna giriyor. Düğme kutusunun uykuya daldığını düşünüyor fakat buna zerre kadar güvenemiyor. Çünkü şayet uyuyorsa bile, tilki uykusunda.

28

Gwendy'nin son okul döneminde hayatının yönünü değiştiren iki olay oluyor: Brown Üniversitesi'nde psikoloji okumak için yaptığı başvuru kabul ediliyor ve ilk kez Harry'yle birlikte oluyor.

Son birkaç aydır yanlış çıkışlar oluyor –en azından Gwendy o kadar zamandır doğum kontrol hapı kullanıyor– fakat her seferinde kendini hazır hissetmiyor ve kibar Harry Streeter ona baskı yapmıyor. Tabu nihayet babasının büyük bir iş partisine gittiği cuma gecesi Harry'nin mumlarla ışıklandırılmış odasında kırılıyor ve her saniyesi tahmin edildiği kadar utandırıcı ve harika geçiyor. Gerekli ilerlemeleri kaydetmek için, Gwendy ve Harry ertesi iki gece daha Harry'nin Mustang'inin arka koltuğunda yapıyorlar. Sıkış tıkış olsa da sadece gittikçe ustalaşıyorlar.

Gwendy baharda tekrar açık hava yarışlarına katılıyor ve ilk iki yarışta ilk üçe giriyor. Hâlihazırda tüm derslerinden A alıyor (tarih notu %91 ile sınırda olsa da) ve Noel'den bir hafta öncesine kadar tartıya çıkmıyor. Bu saçmalıktan yeterince usanmış.

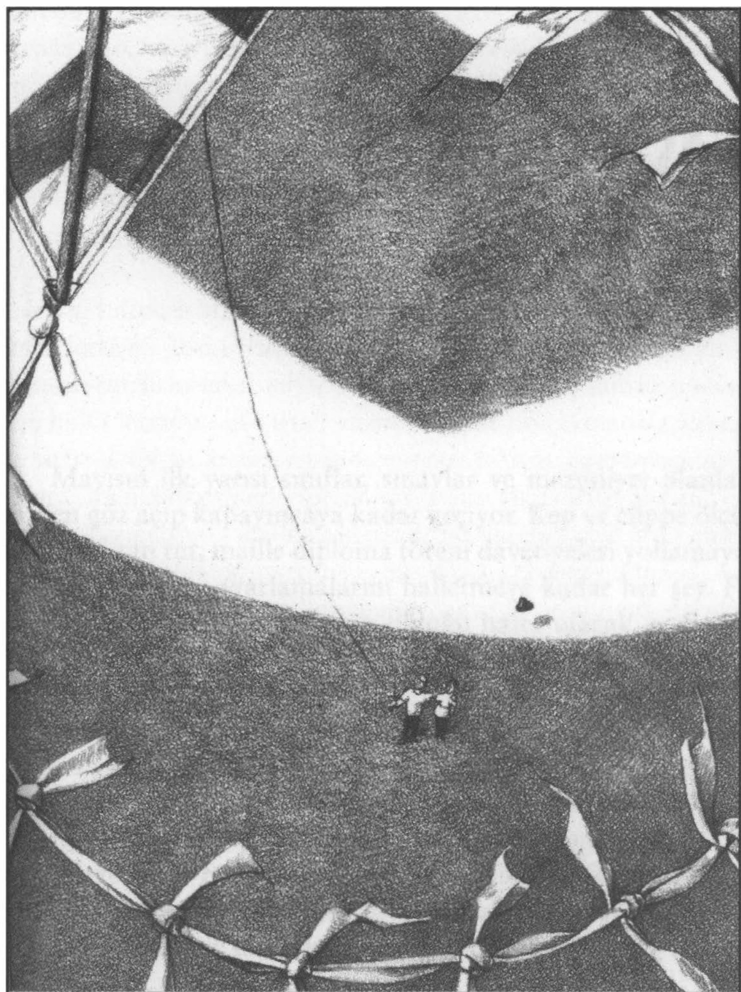
Hâlâ şu ara sıra gördüğü rüyadan, kâbustan –şu gümüş para gözlü iyi görünümlü adamın olduğu rüya korku vermeye devam ediyor– ve düğme kutusunun onu geri istediğini de hâlâ biliyor fakat buna pek kafa yormamaya çalışıyor. Çoğu zaman Harry ve yeni hayatı diye düşündüğü şey sayesinde başarılı oluyor. Sık sık Bay Farris'in gelip düğme kutusunu geri isteyeceğini ve onu bu sorumluluktan kurtaracağını hayal ediyor. Ya da kutu eninde sonunda Gwendy'yi unutacak. Dışardan bakınca kulağa aptalca geliyor olabilir fakat Gwendy kutunun her nasılsa yaşıyor olduğuna inanıyor.

Öyle ki unutma falan olmayacak. Nisanda esintili bir bahar günü öğleden sonra, Harry'yle Castle Rock Lisesi beysbol sahasında uçurtma uçuruyorlarken –Harry elinde bir uçurtmayla çıkıp gelince Gwendy çok mutlu olmuştu– fark ediyor bunu. Okul arazisini çevreleyen ağaçların orada beliren küçük ve koyu renk bir şey ilişiyor gözüne. İlk başta hayvan gibi bir şey olduğunu zannediyor. Oralarda dolaşan bir tavşan ya da belki bir dağ sıçanı.

Fakat o şey yaklaştıkça –ve görünüşe göre doğsdoğru onlara geliyor– bunun bir hayvan olmadığını fark ediyor. Bir şapka bu.

Harry gökyüzündeki kırmızı, beyaz ve mavi uçurtmanın makarasını tutuyor ve yüzünde bir gülümseme. Siyah şapkanın onlara doğru, rüzgâr yönüne değil de aksine hareket ederek geldiğini fark etmiyor. Şapkanın yaklaştıkça yavaşladığını ve sonra sıçrayıp saha çizgileri boyunca uzanan tribünün arkasında kaybolmadan evvel aniden yön değiştirip korkudan donakalan kız arkadaşının etrafında tam bir daire çizerek –neredeyse merhaba öpücüğü veriyormuş gibi, seni tekrar görmek çok güzel dermiş gibi– saldırdığını fark etmiyor.

Harry bunların hiçbirini fark etmiyor çünkü Castle Rock'ta muhteşem bir bahar günü öğleden sonra genç hayatının aşkıyla uçurtma uçuruyor ve her şey mükemmel.

29

Mayısın ilk yarısı sınıflar, sınavlar ve mezuniyet planları derken göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Kep ve cüppe ölçüleri almaktan tut, maille diploma töreni davetiyeleri yollamaya, mezuniyet partisi ayarlamalarını halletmeye kadar her şey. Final sınavları Mayıs'ın 19'unun olduğu hafta olacak ve Castle Rock Lisesi mezuniyet töreni ertesi salı, ayın 27'sinde, futbol sahasında gerçekleşecek.

Gwendy ve Harry için her şey hazır. Tören bittikten sonra kıyafetlerini değiştirip okuldaki en büyük ve en iyi mezuniyet partisi için Brigette Desjardin'in evine gidecekler. Ertesi sabah, Casco Körfezi'ne bir haftalık kamp yapmaya gidecekler, sadece ikisi. Eve döndüklerinde Gwendy büfede çalışacak ve Harry'yse nalburda. Ağustosun başlarında, Harry ailesiyle sahilde on günlük bir tatile çıkacak. Onun ardından üniversite başlayacak (Gwendy'nin Brown; Harry'nin yakınlardaki Providence) ve hayatlarında heyecan verici bir sayfa açılacak. Sabırsızlanıyorlar.

Üniversiteye gitme vakti geldiğinde düğme kutusuyla ne yapacağına bir karar vermesi gerekecek Gwendy'nin fakat buna daha aylar var ve bu akşam için öncelikleri arasında değil bu durum. Şu an Gwendy'nin yüzleştiği en büyük karar Brigette partisinde ne giyeceği.

"Tanrı aşkına." diyor Harry gülümseyerek. "Seç birini artık. Ya da olduğun gibi git." *Olduğu hali* sutyenli ve külotlu.

Gwendy ona dirsek atıyor ve katalogda öteki sayfayı açıyor. "Senin için hava hoş beyefendi. Sen bir kot bir tişörtle iki dirhem bir çekirdek oluyorsun."

"Sen iç çamaşırlarınla *yüz* dirhem bir çekirdeksin."

Gwendy'nin yatağında yüz üstü yatıyorlar. Harry onun saçıyla oynuyor; Gwendy kuşe kâğıtlı Brown kataloğunun sayfalarını çeviriyor. Bay ve Bayan Peterson mahalledeki komşularında akşam yemeğindeler ve geç saatlere kadar beklenmiyorlar. Gwendy ve Harry bir saat önce gelmişlerdi ve Gwendy anahtarını kullanması gerekmeyince biraz şaşırmıştı. Kapı sadece kilitlenmemekle kalmamış, hafif aralık bırakılmıştı. (Babası kapıyı kilitlemeden duramazdı, Castle Rock'ın artık eski küçük kasaba olmadığını söylerdi.) Fakat herkes bir şeyler unutur ve üstelik babası gittikçe yaşlanıyor. Ve akıllarını işgal eden parti düşüncesiyle - öncesinde olan yarım saatlik yatak keyfinden bahsetmeye bile gerek yok - ne kilidin etrafındaki birkaç kıymığı fark ediyor. Ne de manivela izlerini.

"Hadi." diyor Harry şimdi, "Nakavt oldun. Ne giydiğinin bir önemi yok."

"Sadece omuzları açık şık bir şeyler mi yoksa uzun kabarık ve yazlık mı giysem karar veremiyorum." Kataloğu yere fırlatıyor ve ayağa kalkıyor. "İşte, seçmene izin vereceğim." Dolaba gidiyor, kapısını açıyor... Ve onu görmeden önce kokusunu alıyor: bira, sigara ve ter kokusu.

Harry'yi çağırmak için arkasını dönüyor fakat çok geç. Bir çift güçlü kol gölgeler ve asılı kıyafetler arasından ona uzanıyor ve onu yere çekiyor. Şimdi ses çıkarmayı başarıyor. "Harry!"

Çoktan yataktan kalkmış ve harekete geçmiş. Gwendy'nin saldırganına doğru ve karman çorman askılarla bluzların arasına atılıyor, yerde boğuşuyorlar.

Gwendy duvara yapışıyor; Frankie Stone'un kamuflaj pantolonu, siyah gözlüğü ve tişörtlüyle, gizli görevdeki bir askermişçesine, odasının zemininde erkek arkadaşıyla yuvarlanması Gwendy'yi afallatıyor. Bu korkunç fakat bir şey var ki daha korkunç: Dolabın zemininde duran, yarısı düşmüş kıyafetlerin arasına gömülmüş gümüş dolarlar... Ve düğme kutusu. Frankie Gwendy'yi beklerken bulmuş olmalı ya da Harry'nin ayrılmasını beklerken.

Düğmelerin herhangi birine bastı mı? Afrika havaya mı uçtu? Yoksa Avrupa mı?

İki genç adam komodine çarpıyor. Saç fırçaları ve makyaj malzemeleri üzerlerine yağıyor. Frankie'nin Gizli Ajan[28] havası uçup gidiyor. Harry'nin Frankie'den en az on beş kilo fazlası var ve bu çelimsiz küçük moronu yere seriyor. "Gwen?" Muazzam bir sakinlikle konuşuyor. "Polisi ara. Bu kokuşmuş küçük adiyi yaka..."

İşte tam o an her şey gitgide kötüleşmeye başlıyor. Frankie çelimsiz, Frankie pek de kaslı sayılmaz fakat yılanlar da öyle. Şu an bir yılan gibi hareket ediyor, önce kıvrılıyor, ardından Harry'nin iç çamaşırının kasık bölgesine diz atıyor. Harry "*Ooof!*" diye bağırıyor ve geriliyor. Frankie boşta kalan elini çatal gibi yapıp Harry'nin gözlerine batırıyor. Harry çığlık atıyor, suratına bir tokat atıyor ve yere düşüyor.

---

28 Johhny Rivers'ın şarkısı: "Secret Agent Man"

Gwendy, Frankie'nin kendisine doğru gelip bir elini ona uzattığını ve diğer eliyle kamuflaj pantolonunun cebinden bir şey çıkarmaya çalıştığını görür görmez ayağa kalkmaya çalışıyor. Frankie ona dokunmadan önce, Harry onu yakalıyor ve dolaba doğru döne döne giderek, içine düşüp elbiseleri, etekleri, pantolonları ve üstleri yerlere seriyorlar, öyle ki ilk başta Gwendy nefes alıp veren bir yığın kıyafetten başka bir şey göremiyor.

Derken bir el çıkıyor, kolunun arkası boydan boya mavi bir örümcek ağı dövmeli kirli bir el. İlk etapta amaçsızca kıyafetleri eşeliyor, akabinde düğme kutusunu buluyor. Gwendy çığlık atmaya çalışıyor fakat sesi hiç çıkmıyor; boğazı düğümlenmiş. Kutunun önce köşesiyle vuruyor. Bir kez... Sonra ikinci... Ardından üçüncü kez. İlki Harry'nin başına denk geliyor, çıkan ses kıyafetlerden dolayı boğuk. İkincisi daha gürültülü oluyor. Üçüncüsünde, darbe korkunç bir çatlama sesine sebep oluyor, kırılan bir ağaç dalı gibi ve kutunun köşesi kan ve saçla kaplanmış.

Kıyafetler önce kabarıyor sonra kayıyor. Frankie dövmeli elinde kutuyu tutarak çıkıyor içinden. Sırıtıyor. Gwendy arkasında Harry'yi görebiliyor. Gözleri kapalı, ağzı açık.

"Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, tatlı kız ama epey iyi vuruyor meret."

Gwendy onun yanından fırlayıp geçiyor. Frankie onu durdurmaya çalışmıyor. Harry'nin yanında diz çöküyor ve bir eliyle başını kavrıyor. Diğer elini çanak şeklinde Harry'nin burnuna ve ağzına götürüyor fakat gerçeği zaten biliyor. Kutunun normalde hafif olması gerekirdi fakat bu akşam bir süreliğine ağırlaştı çünkü kutu ağırlaşmak *istedi*. Frankie Stone, Harry Streeter'ın kafatasını parçalamak için kullandı bunu. Avuç içinde nefes hissetmiyor.

"Onu öldürdün! Seni pis aşağılık herif, *onu öldürdün!*"

"Evet, sanırım. Her neyse." Ölü oğlana hiç aldırmıyormuş gibi görünüyor; gözleri yoğun bir şekilde Gwendy'nin vücudunda geziniyor ve onun delinin teki olduğunu anlıyor Gwendy. Dünyayı yok edebilecek bir kutu, kendini yeşil bereli ya da bahriyeli asker sanan bir delinin ellerinde. "Bu şey de ne? Gümüş dolarlarını içinde biriktiriyorsun? Ne kadar ediyorlar, Gwennicik? Hem şu düğmeler de ne işe yarıyor?"

Yeşil olana dokunuyor, sonra mora ve pis başparmağı siyah olana yönelince Gwendy aklına gelen tek şeyi yapıyor. Düşünmekten ziyade, öylece harekete geçiyor. Sutyeni önden kapalı, ve şimdi açıyor. "O düğmelerle mi oynamak istersin, yoksa benimle mi?"

Frankie sırıtıyor; tecrübeli bir dişçiyi bile ürkütüp kaçıracak dişlerini gözler önüne sererek. Tekrar cebine sokuyor elini ve bir bıçak çıkarıyor. Bu Gwendy'ye Lenny'yi hatırlatıyor, ancak buna *Semper Fi* yazısı kazınmamış. "Yatağa git, mezuniyet partisi kraliçesi. Külotunu çıkarmakla uğraşma. Senin üstündeyken kesmek istiyorum. Eğer kıpırdamazsan, belki altındakini kesmem."

"O mu gönderdi seni?" diye soruyor Gwendy. Şu an yerde oturuyor, ayakları yerde ve göğüslerini saklamak için bacaklarını kendine çekmiş. Umuyor ki bu hasta herif göğüslerine bakmaktan başka bir şey elde edemeyecek. "Bay Farris seni kutuyu alman için mi gönderdi? Onu *senin* mi almanı istedi?" Kanıtlar buna işaret etse de inanması zor geliyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bay *kim*?"

"Farris. Siyah takım elbiseli? İstediği her yere giden küçük siyah şapka?"

"Bay Farris diye birini tanımı…"

İşte tam o an Gwendy saldırıyor, tekrar düşünmeden… Ni-

tekim daha sonra *kutunun* kendisi yerine düşünüyor olabileceği aklına gelecek. Frankie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bıçağı tutan eli öne giderek Gwendy'nin ayağının altından giriyor ve öteki taraftan kanlar içinde çıkıyor. Topuğuyla Frankie'ye tekme atıp onu dolaba doğru iterken acı içinde çığlık atıyor. Kutuyu kaptığı gibi kırmızı düğmeye basıyor ve haykırıyor, "*Cehennemde çürü!*"

30

Gwendy Peterson 1984 Haziran'ında Brown'dan *summa cum laude*[29] olarak mezun oluyor. Lisenin son yılı bahar döneminden bu yana koşu yarışlarına katılmamıştı; ayağındaki bıçak yarası hastanedeyken iltihap kapmıştı ve neticede geçse de biraz hasar bırakıyor. Artık zar zor fark edilir olmasına rağmen hâlâ biraz topallayarak yürüyor.

Törenden sonra ailesiyle akşam yemeğine çıkıyor ve iyi vakit geçiriyorlar. Bay ve Bayan Peterson yüksek lisans için Columbia Üniversitesi'ne ya da –belki– Iowa Yazarlık Atölyesi'ne gitmek üzere olan kızlarının şerefine uzun soluklu alkol perhizlerini bir şişe şampanyayla bozuyorlar. Bir romanı olabileceğini düşünüyor. Belki de birden fazla.

---

29 Latince, "en yüksek onur ile" anlamına gelen söz grubu.

"Hayatında biri var mı?" diye soruyor Bayan Peterson. Alışık olmadığı alkol yüzünden rengi iyice beyazlamış ve gözleri parlıyor.

Gwendy başını sallayıp gülümsüyor. "Şimdilik kimse yok."

Gelecekte olacağını da düşünmüyor. Onun için ön planda olan başka bir şey var; üzerinde sekiz düğmesiyle ve iki yanında tutacaklarıyla bir kutu. Hâlâ ara sıra çikolataları yiyor fakat yıllardır bir gümüş dolar bile almamış. Daha önceden aldıklarını kitaplara, kiraya (aman Tanrım, yalnız yaşamanın rahatlığı) ve Fiesta'dan Subaru Outback'e (bu annesini kızdırmış olsa da nihayetinde almayı başarıyor) geçiş için harcıyor.

"Pekâlâ." diyor Bay Peterson. "Tam zamanı."

"Evet." Gülümsüyor Gwendy. "Çok vaktim var."

31

Yazı Castle Rock'ta geçirecek, bu nedenle ailesi kaldıkları otele geçtiğinde, düğme kutusunu bavulunun en dibine yerleştirerek son kalan eşyalarını topluyor. Brown'da geçirdiği zaman boyunca, bu korkunç şeyi Rhode Island Bankası'nın güvenli kasasında saklamıştı, ki bunu çok daha öncesinden akıl etmiş olmayı dilerdi, öyle ki bu şeyi aldığında daha bir çocuğun tekiydi, kahretsin, ve çocuklar ne anlar? Çocuklar değerli şeyleri ağaçların altındaki oyuklara ya da su basmaya meyilli bodrumlarda yerinden oynayabilen bir taşın arkasına veya dolaplara saklar. *Dolaplara*, tanrı aşkına! Columbia'ya (ya da Iowa City'ye, şayet yazarlık atölyesi onu kabul ederse) gittiğinde başka bir güvenli banka kasasına girecek ve ilgilendiği sürece sonsuza dek orada kalacak.

Yatağa gitmeden önce kendine bir dilim kahveli pasta ve bir bardak süt almaya karar veriyor. Son iki yıldır ders çalıştığı

çalışma masasına oturuyor, Harry Streeter'ın resminin yanında küçük zarif bir şapka duruyor. Harry'le beysbol sahasında uçurtma uçurdukları gün gördüğü şapka olduğuna şüphesi yok. Ne güzel bir gündü. Belki de son mutlu gün.

"Buraya gel Gwendy." Bay Farris mutfaktan ona sesleniyor. "Güneyde dedikleri gibi, buyur otur."

Gwendy mutfağa yürüyor, kendini bedeninde bir misafir gibi hissederek. Bay Farris zarif siyah takım elbisesi içinde, azıcık bile yaşlanmış görünmeyerek, mutfak masasında oturuyor. Kendine bir parça kahveli pasta ve bir bardak süt almış. Gwendy'ninkiler hazır, onu bekliyor.

Baştan aşağı Gwendy'yi süzüyor fakat –on yıl önce İntihar Merdivenleri'nin tepesinde ilk karşılaştıklarındaki gibi– cinsel bir ima olmaksızın. "Ne hoş bir genç kadın olmuşsun, Gwendy Peterson!"

Gwendy iltifat için teşekkür etmiyor fakat oturuyor. Ona göre, bu konuşmanın zamanı çoktan gelmiş geçmişti. Muhtemelen Farris'e göre öyle değil; Bay Farris'in kendi programı olduğuna ve daima ona sadık kaldığına dair bir düşüncesi var Gwendy'nin. Diyor ki "Dışarı çıkarken kapıyı kilitledim. Her zaman kilitlerim. Ve eve geldiğimde hâlâ kilitliydi. Her zaman kontrol ediyorum. Bu alışkanlığı Harry'nin öldüğü gün edindim. Harry'yi tanıyor musun? Eğer kahveli pasta ve süt istediğimi biliyorsan, onu da tanıyorsundur."

"Elbette. Hakkında çok şey biliyorum. Kilitlere gelince…" Elini sallıyor, ıvır zıvır dermişçesine.

"Kutu için mi geldin?" Kendi sesindeki hem hevesi hem de isteksizliği duyuyor.

İlginç bir kombinasyon fakat çok iyi bildiği bir şey.

Farris bunu görmezden geliyor, en azından şimdilik. "Dediğim gibi, senin hakkında çok şey biliyorum fakat Stone oğlanı

evine geldikten sonra neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum. Düğme kutusunun daima bir dönüm noktası vardır –kritik an da denilebilir– ve gelip çattığında, yeteneğim, görme... Yeteneğim kayboluyor. Neler olduğunu anlat bana." "Anlatmak zorunda mıyım?"

Elini kaldırıp *sana kalmış* dercesine çeviriyor. "Kimseye bahsetmedim."

"Ve asla bahsetmeyeceksin, tahminimce. İşte sana fırsat."

"Cehennemde çürümesini söyledim ve o an kırmızı düğmeye bastım. Gerçek anlamda dememiştim ama o sevdiğim çocuğu öldürdü, bıçağı lanet olası ayağıma sapladı ve böyle sonuçlandı. Gerçekten çürüyeceğini hiç..."

Fakat çürüdü.

Gwendy, Frankie'nin yüzünün nasıl karardığını, gözlerinin nasıl puslandığını ve ardından göz çukurlarından çıkıp nasıl sallandığını hatırlayınca sessizliğe bürünüyor. Ağzının nasıl açıldığını, alt dudağının bir demiri kırılmış gölgelik gibi nasıl sarktığını. Dişinin sarı ve siyah akıntılarla çürüyen diş etlerinden fırlamasına sebep olan çığlıkları şaşkınlığı? Acıdan kıvranışı? Ya da ikisi de? Bilemiyor Gwendy. Yerinden ayrılan çene kemiği; göğsüne düşen çenesi; boynunun koparken çıkarttığı iğrenç yırtılma sesi. Çürümüş bir yelken bezi gibi parçalanan yanaklarından boşalan irin "Cehennemde çürüdü mü bilmiyorum ama gerçekten çürüdü." diyor Gwendy.

Kahveli pastayı kenara itiyor. Artık canı istemiyor.

"Sen ne yaptın?" diye soruyor. "Bahset biraz. Oldukça hızlı düşünmüş olmalısın?"

"Düşündüm mü, düşünmedim mi bilmiyorum. Hep kutu benim yerime düşünme işini hallediyor mu diye merak ederdim."

Gwendy cevap vermesini bekliyor. Farris cevap vermiyor, böyle olunca Gwendy anlatmaya devam ediyor.

"Gözlerimi kapadım ve Frankie'nin yok olduğunu hayal ederken tekrar kırmızı düğmeye bastım. Elimden geldiğince çok odaklandım ve gözlerimi açtığımda yalnızca Harry dolaptaydı." Başını sallıyor şaşkınlıkla. "İşe yaradı."

"Elbette işe yaradı." diyor Bay Farris. "Kırmızı düğme çok... Amaçlıdır, diyebilir miyiz? Evet öyle diyelim. Fakat on yıl içinde yalnızca birkaç kez bastın, bu senin güçlü irade sahibi olduğunu ve kendini zapt etme konusunda daha da güçlü olduğunu gösteriyor. Bunun için seni kutluyorum." Ve gerçekten yapıyor, bir bardak sütle.

"Bir tanesi aşırıya kaçmıştı." diyor. "Jonestone olayına sebep oldum."

"Kendine çok pay çıkarıyorsun." diyor Farris hızla. "*Jim Jones* Jonestone'a sebep oldu. Sözde din adamı delinin tekiydi. Paranoyak, anne takıntılı ve ölesiye gururlu. Ve arkadaşın Olive'e gelince, intiharı için kendini hep sorumlu hissettiğini biliyorum fakat seni temin ederim ki durum böyle değil. Olive'in bazı MESELELERİ vardı. Senin deyişinle."

Farris'e bakıyor, şaşkınlıkla. Hayatının ne kadarını iç çamaşırı çekmecesini karıştıran bir sapık (misal Frankie Stone) gibi dikizlemişti?

"Bu meselelerden biri üvey babasıydı. O... Nasıl desem? Olive'le *oynuyordu*."

"Ciddi misin?"

"Hem de çok. Ve genç Bay Stone hakkındaki gerçeği biliyorsun."

Biliyor. Polis onu Castle Rock civarlarında en az dört tecavüz ve iki tecavüz girişimiyle göz altına almıştı. Belki de Cleaves Mills'deki tecavüz edilip öldürülen kızın sorumlusu da oydu. Polisler bundan çok emin değiller, ancak Gwendy'nin içinden bir ses failin o olduğunu söylüyor.

"Stone aklını senle bozmuştu *yıllardır* Gwendy ve hak ettiğini buldu. Senin Bay Streeter'ının ölümünden o sorumluydu, düğme kutusu değil."

Gwendy bunu neredeyse hiç duymuyor bile. Genelde düşünmemeye çalıştığı şeyi hatırlıyor. Bunu beceremediği rüyaları hariç. "Polise Harry'nin beni Frankie'nin tecavüzünden kurtardığını, ikisinin dövüştüğünü, Harry'nin öldürüldüğünü ve Frankie'nin kaçtığını söyledim. Hâlâ onu arıyorlardır herhalde. Kutuyu şifonyere sakladım, gümüş dolarlarla beraber. Yüksek topuklu ayakkabılarımdan birini Harry'nin kanına bulamayı düşündüm, şeyi açıklamak için... d-darbeler için... Ama kendimde bunu yapacak gücü bulamadım. İşin sonunda bu çok da önemli olmadı. Frankie'nin suç aletini beraberinde götürdüğünü düşündüler yalnızca."

Bay Farris başını sallıyor. "Sonu iyi biten her şey iyidir türevi bir durum olmasa da en azından iyi bitebilir."

Gwendy'nin suratında onu yirmi ikiden çok daha yaşlı gösteren bir gülümseme beliriyor. "Sen deyince her şey kulağa güzel geliyor. Evliya Gwendy'ymişim gibi sanki. Ben her şeyi biliyorum. Eğer o lanet olası kutuyu bana vermemiş olsaydın her şey daha farklı olurdu."

"Eğer Lee Harvey Oswald, Teksas Kitap Deposu'nda iş bulmamış olsaydı, Kennedy başkanlık dönemini tamamlayabilirdi." diyor Bay Farris. "Kafayı yiyene kadar her şeyi *eğer*leyebilirsin, kızım."

"İstediğin kadar lafı çevir Bay Farris ama sen o kutuyu bana hiç vermemiş olsaydın, Harry hâlâ yaşıyor olurdu. Olive de öyle."

Farris bir düşünüyor. "Harry? Evet, belki. *Belki.* Ancak Olive'in, kaçışı yoktu. Bunda hiç sorumluluğun yok, inan bana." Gülümsüyor. "Ve müjde! Iowa'ya kabul edileceksin! İlk romanın..." Sırıtıyor. "Neyse, sürpriz olsun. Sadece şunu diyebilirim ki ödülünü alacağın zaman en güzel elbiseni giymek isteyeceksin."

"Ne ödülü?" Gwendy hem şaşırıyor hem de bu habere duyduğu açgözlülük yüzünden biraz iğreniyor.

Farris bir kez daha elini ıvır zıvır dercesine sallıyor. "Yeterince konuştum. Daha fazla şey söylersem geleceğinin gidişatını yönlendirmiş olacağım, bu yüzden lütfen aklımı çelme. Israr etmiş olsaydın pes edebilirdim çünkü seni severim, Gwendy. Kutuya sahip çıkışın... Olağanüstüydü. Nasıl bir yük olduğunun farkındayım, bazen içi taşlarla dolu görünmez bir sırt çantası taşıyormuşsun gibi fakat ne kadar büyük bir iyilik yaptığını bilmiyorsun. Önlediğin felaketleri. Kötü niyetle kullanıldığında –ki sen asla yapmadın, yeri gelmişken, Guyana'yla olan deneyimin yalnızca basit bir meraktandı– kutunun tahmin bile edilemez bir kötülük kapasitesi oluyor. Kendi haline bırakıldığındaysa, iyilik için güçlü bir etkisi olabiliyor."

"Ailem alkolik olmanın eşiğindeydi." diyor Gwendy. "Geçmişe dönüp bakınca, bundan neredeyse emindim. Ama bıraktılar içmeyi."

"Evet ve kutu senin kanatlarının altındayken kim bilir daha kaç felaketi önledin? Ben bile bilmiyorum. Toplu katliamlar? Grand Central Terminali'nde patlatılan içi bombalı kirli bavul? Üçüncü Dünya Savaşı'nı fitilleyebilecek olan lider katliamı? Kutu her şeyi engellemedi –ikimiz de gazetelerde okuduk– fakat sana tek bir şey diyeceğim Gwendy." Öne eğiliyor, gözlerini onunkilere dikerek. "Çok şey engelledi. Çok şey."

"Peki şimdi?"

"Şimdi kutuyu bana vereceğin için sana teşekkür ediyorum. Senin görevin tamamlandı; en azından işinin bu kısmı tamamlandı. Hâlâ dünyaya söyleyeceğin çok şey var... Ve dünya seni dinleyecek. İnsanlara keyif vereceksin, ki bu bir adamın ya da kadının sahip olabileceği en güzel hediye. Onları güldürecek, ağlatacak, nefeslerini kesecek, *düşündüreceksin.* Otuz beşine gelinceye kadar yazmak için daktilo yerine bilgisayarın

olacak fakat ikisi de bir çeşit düğme kutusu, sence de öyle değil mi? Uzun bir ömrün ola..."

"*Ne kadar* uzun?" Tekrar açgözlülükle isteksizlik karışımını hissediyor.

"Olduğunu sana söylemeyeceğim fakat arkadaşların yanında, eteklerinde mavi çiçek deseni olan hoş bir gecelik içinde öleceksin. Pencerenden güneş ışıkları sızacak ve ölmeden önce dışarı bakıp güneye uçan bir kuş sürüsü göreceksin. Dünyanın güzelliğine dair son bir görüntü. Biraz canın yanacak. Çok değil."

Kahveli pastasından bir lokma alıyor, ardından ayağa kalkıyor.

"Çok lezzetli fakat bir sonraki görüşmem için çoktan geç kaldım. Kutu, lütfen." "Sıradaki kim? Ya da bunu bana her hâlükârda söyleyemezsin, değil mi?"

"Emin değilim. San Francisco'nun bir saat kadar güneyinde, Pescadero adlı küçük bir kasabada bir çocuğu gözüme kestirdim. Onunla asla karşılaşmayacaksın. Umarım, Gwendy, o da senin kadar iyi bir koruyucu olur."

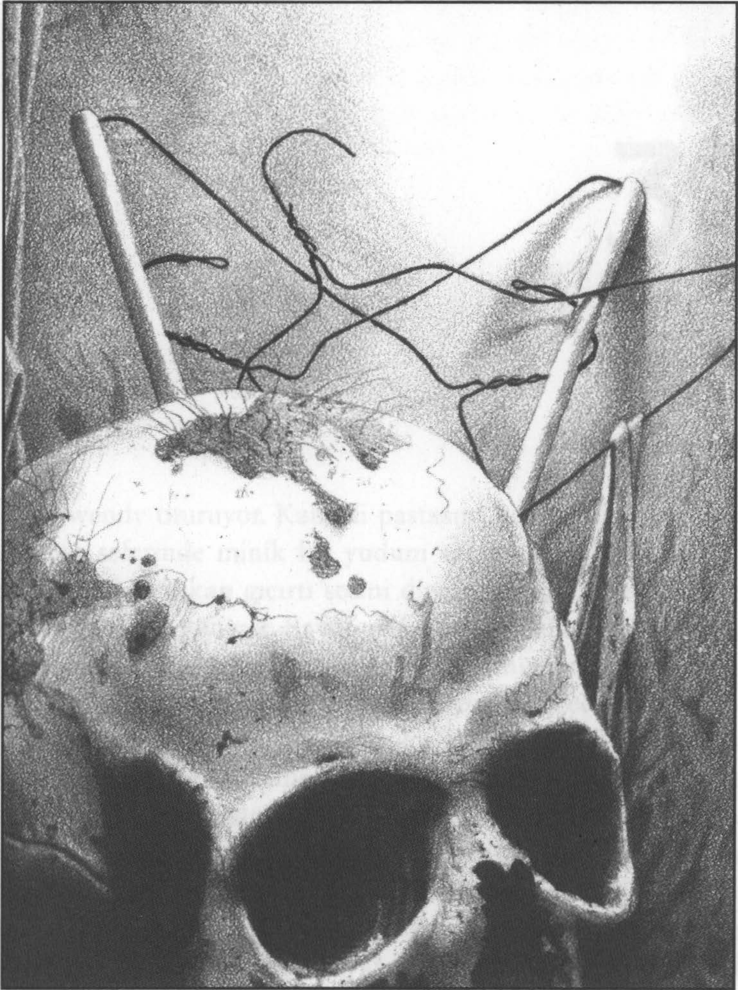
Gwendy'ye doğru eğiliyor ve yanağından öpüyor. Farris'in dudaklarının değişi onu mutlu ediyor, aynı ufak hayvan çikolatalarının daima yaptığı gibi.

"Bavulumun dibinde." diyor Gwendy. "Yatak odasında. Bavul kilitli değil... Öyle olsaydı bile senin için herhangi bir sorun olmazdı sanıyorum." Gülüyor, sonra kendini dizginliyor. "Ben sadece... Ona tekrar dokunmak istemiyorum, bakmak bile. Çünkü yaparsam..."

Farris gülümsüyor fakat gözleri vakarlı." Yaparsan... Vermek istemeyebilirsin." "Evet."

"Otur burada, o halde. Kahveli pastanı bitir. Gerçekten çok iyi."

Oradan ayrılıyor.

32

Gwendy oturuyor. Kahveli pastasını küçük lokmalarla yiyor, her seferinde minik bir yudum süt içiyor. Bavulunun kapağı açılırken çıkan gıcırtı sesini duyuyor. Kapak kapatılırken gıcırtıyı tekrar duyuyor. Bavul mandalının nazikçe kapatılırken çıkarttığı çıt çıt sesini duyuyor. Ayak seslerinin antredeki kapıya yaklaştığını ve orada durduğunu duyuyor. Veda edecek mi?

Etmiyor. Kapı açılıyor ve usulca kapanıyor. İlk kez Castle View'in İntihar Merdivenleri'nde bir bankta karşılaştığı Bay Richard Farris hayatından çıkıyor. Gwendy bir dakika daha oturuyor, pastasının son lokmasını yiyerek ve yazmak istediği kitabı düşünerek, Maine'deki küçük bir kasaba hakkında büyüyen bir efsane, aynı kendisininki gibi. Aşk ve korku olacak. Gwendy henüz hazır hissetmiyor, ancak yakında zamanının geleceğini düşünüyor; iki yıl, en fazla beş. Sonra daktilosunun –kendi düğme kutusunun– başına oturacak ve tuşlara basmaya başlayacak.

En sonunda, ayağa kalkıyor ve oturma odasına yürüyor. Sanki ayakları yere basmıyor. Şimdiden hafiflemiş hissediyor. Küçük siyah şapka artık çalışma masasının üzerinde durmuyor fakat Farris ona bir şey bırakmış yine de; 1981 Morgan gümüş doları. Gwendy eline alıyor, tedavüle çıkmamış yüzeyi ışığı saçsın diye şöyle bir çeviriyor. Ardından gülüyor ve cebine atıyor.